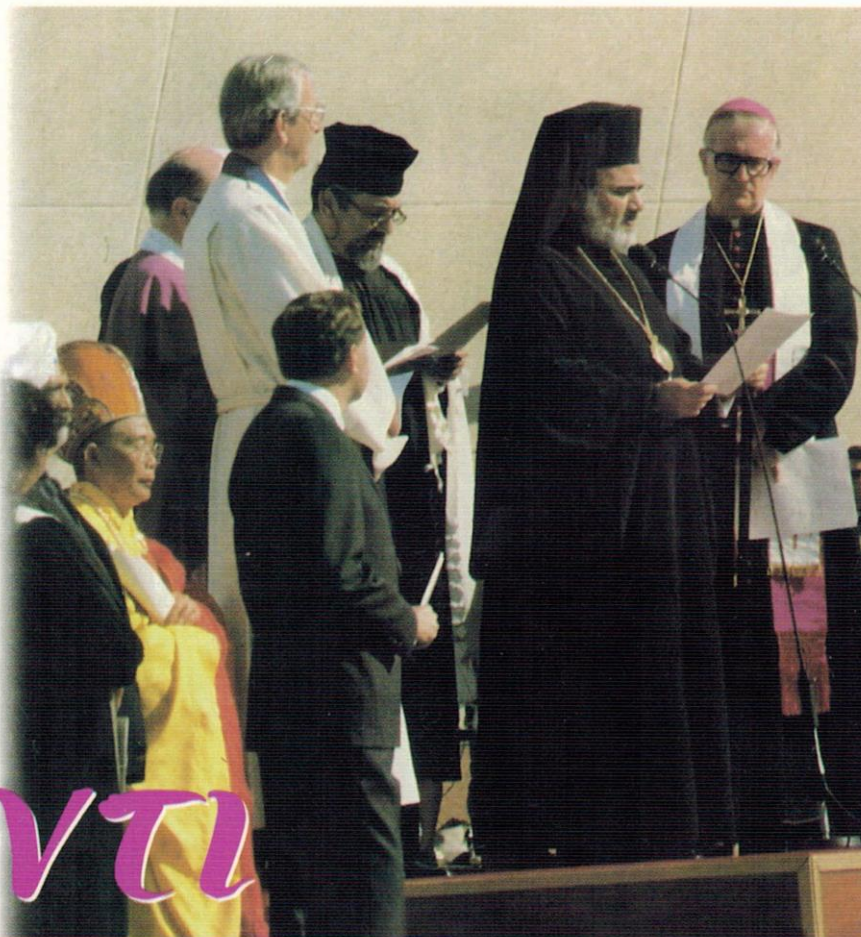

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ι. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

Θεολόγου - Φιλολόγου

αντι

ΔΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΑ

Ἔκδοσις

Ὁρθοδόξου Ἱεραποστολικῆς Ἀδελφότητος
«Ο ΣΤΑΥΡΟΣ»

Εκδόσεις Ορθοδόξου
ιεραποστολικής αδελφότητας
«Ο Σταυρός»

Διεύθυνση: Αιόλου 35, 15351 Κάντζα Αττικής

Τηλέφωνο: 210-6658780

Email: adelstavros@gmail.com

Περιεχόμενα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	4
1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΤΕΡΟΔΟΞΟΥΣ	5
2. Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΛΑΘΗΤΟΝ ΤΟΥ ΠΑΠΑ	8
3. ΕΧΟΥΝ ΑΓΑΠΗ ΟΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΑΙ;	10
4. ΠΩΣ ΝΑ ΕΧΩΜΕ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ; (Μέρος 1ο)	13
5. ΠΩΣ ΝΑ ΕΧΩΜΕ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ; (Μέρος 2ο)	17
6. ΖΗΤΟΥΜΕ ΔΙΑΛΟΓΟ.....	20
7. ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ ΚΑΙ ΘΕΟΣ ΚΑΤΑ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΝ	23

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ὁ Οἰκουμενισμός, συνονθύλευμα ὄλων των δογμάτων καὶ ὄλων των θρησκείων, παναίρεσις καὶ πανθρησκεία ἐν ὀνόματι δῆθεν τῆς ἀγάπης, τῆς ἀδελφосύνης, τῆς ἐνότητος, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς προόδου τῶν λαῶν, εἶνε ἡ δολιώτερη, ὅπως ὁ Δούρειος Ἴππος, καὶ ἡ ἐπικινδυνότερη γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία κίνησις τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ παγκοσμιοποίησις, ἡ νέα τάξις πραγμάτων, ἡ νέα ἐποχὴ συμπορεύονται μὲ τὸν Οἰκουμενισμό καὶ ὑπηρετοῦνται ἀπ' αὐτόν.

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 2003 ὑπῆρξαν ιδιαίτερες οἰκουμενιστικὲς ἐξάρσεις καὶ ἔγινεν ἀρκετὸς θόρυβος γύρω ἀπὸ τὸ θέμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ ἐμεῖς γράψαμε ἀντιοικουμενιστικὰ ἄρθρα, τὰ ὁποῖα δημοσιεύθηκαν στὸν «Ὁρθοδοξο Τύπο» καὶ διαβάστηκαν μὲ ιδιαίτερο ἐνδιαφέρον. Ἐκφρασθηκε δὲ ἡ ἐπιθυμία ν' ἀναδημοσιευθοῦν σὲ τεῦχος μὲ τὸν τίτλο «Ἀντιοικουμενιστικά», γι' αὐτὸ καὶ ἐκδόθηκε τὸ παρὸν τεῦχος.

Οἱ φίλοι ἀναγνῶστες ἄς διαβάσουν τὸ τεῦχος μὲ προσοχὴ καὶ ἄς τὸ διαδώσουν σὲ ἄλλους, γιὰ νὰ ἔχουν ἐπιχειρήματα πρὸς ἀντιμετώπιση τῶν οἰκουμενιστῶν, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, οἱ ὁποῖοι παρουσιάζονται ὡς ἄνθρωποι τῆς ἀγάπης, ἐνῶ εἶνε προδότες τῆς Πίστεως, ἄνευ τῆς ὁποίας ἀληθινὴ ἀγάπη δὲν ὑπάρχει. Ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε οἰκουμενικός, ζητεῖ νὰ ἀγκαλιάσῃ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους μὲ ἀληθινὴ ἀγάπη, δὲν εἶνε οἰκουμενιστικός, δὲν ἀγκαλιάζει τοὺς ἀνθρώπους μὲ ψευδοαγάπη, ἡ ὁποία φθάνει μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἐγκρίνῃ καὶ αἵσχη. Οἱ οἰκουμενισταὶ Προκαθήμενοι Ἐκκλησιῶν μὲ τὰ παραδείγματα ζωῆς τῶν δείχνουν πόση σχέσι ἔχουν μὲ τὴ χριστιανικὴ πίστι, τὴ χριστιανικὴ ἀγάπη καὶ τὴ χριστιανικὴ ἠθική, ἐπίσης μὲ τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, τῶν ὁποίων εἶνε διάδοχοι...

Κάντζα Ἀττικῆς 15 Ἰουνίου 2004,

ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Αὐγουστίνου, κραταιοῦ πολεμίου τῶν αἰρετικῶν.

Νικόλαος Ἰω. Σωτηρόπουλος

1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΤΕΡΟΔΟΞΟΥΣ

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Ἀθηνῶν κ. Χριστόδουλος σὲ ὁμιλία τοῦ κατὰ τὸν καταναυκτικὸ ἑσπερινό της Τυρινῆς ξέσπασε σὲ σφοδρὴ ἐπίθεση ἐναντίον τῶν πιστῶν, οἱ ὅποιοι ἀντιτίθενται στοὺς συγχρωτισμοὺς τῶν Ὁρθοδόξων μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, καὶ μάλιστα τοὺς Παπικούς. Ὁ Μακαριώτατος ὠμίλησεν ὡς ὑπέρμαχος τοῦ διαλόγου μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, γιὰ νὰ μὴν ἀπομονώνεται, ὅπως εἶπεν, ἡ Ὁρθοδοξία, γιὰ νὰ μὴ κατηγοροῦνται οἱ ἡγέτες της ὡς φανατικοί, ὡς ταλιμπάν, καὶ γιὰ νὰ προβάλλεται ἡ Ὁρθοδοξία. Ἐπλεξε δὲ τὸ ἐγκώμιο τοῦ μεγάλου προμάχου τῆς Ὁρθοδοξίας Ἐπισκόπου Ἐφέσου ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, διότι κατὰ τὴν Σύνοδο Φερράρας - Φλωρεντίας ἀνέπτυξε συντριπτικὴ ἐπιχειρηματολογία ἐναντίον τῶν Παπικῶν.

Ἀγαποῦμε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο. Καὶ τὸν ἀγαποῦμε μὲ χριστιανικὴ ἀγάπη, ἀγνή ἀγάπη, ὄχι μὲ κοσμικὴ καὶ ἰδιοτελεῖ ἀγάπη. Ἀγαποῦμε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο καὶ τὸν θαυμάζουμε γιὰ τὸ χάρισμα τοῦ λόγου του, μὲ τὸ ὅποϊον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀπέκτησε λόγο, πού πολλές φορές ἐνοχλεῖ χριστομάχους καὶ ἐκκλησιολογούς ἄρχοντες τοῦ τόπου, δημοσιογράφους, ψευτοδιανοομένους καὶ ἄλλους. Ἐπίσης ἐκτιμοῦμε τὴ δραστηριότητα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Εἶνε ἀεικίνητος, ἀκάματος.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἀγαποῦμε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο καὶ θέλουμε τὸ καλὸ του, καὶ ὑπεράνω του Ἀρχιεπισκόπου ἀγαποῦμε τὴν Ἐκκλησία καὶ θέλουμε τὸ καλὸ της Ἐκκλησίας, γι' αὐτὸ δὲν κολακεύουμε τὸν Μακαριώτατο, ἀλλὰ τὰ καλά του δικαίως ἐπαινοῦμε καὶ τὰ σφάλματά του δικαίως ἐπικρίνουμε, ἔστω καὶ ἂν οἱ ἐπικρίσεις προκαλοῦν δυσαρέσκεις καὶ πικρίες. Ὑπενθυμίζουμε τὸν θεόπνευστο λόγο: «Κρείσσους ἔλεγχοι ἀποκεκαλυμμένοι κρυπτομένης φιλίας. Ἀξιопιστότερα εἶσι τραύματα φίλου ἢ ἐκούσια Φιλήματα ἐχθροῦ» (Παροιμ. 27:5-6).

Κατ' ἀρχὴν, Μακαριώτατε, εἴμεθα καὶ ἐμεῖς ὑπὲρ τοῦ διαλόγου μὲ τοὺς ἑτεροδόξους. Ὅχι δὲ μόνο γιὰ νὰ προβληθῇ ἡ Ὁρθοδοξία καὶ διαλάμψη ἡ ἀλήθεια, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ διαφωτισθοῦν καὶ μετανοήσουν καὶ ἐγκαταλείψουν τὶς κακοδοξίες τους καὶ σωθοῦν οἱ ἑτεροδοξοί, οἱ αἰρετικοί.

Πολλές δὲ φορές ἔγιναν διάλογοι μὲ τοὺς ἑτεροδόξους. Καὶ στὶς ἡμέρες μᾶς ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἔγινε διάλογος μὲ τοὺς Παπικούς. Ἀλλὰ τί ἀπέδωσεν ὁ διάλογος; Μηδὲν εἰς τὸ πηλίκον! Οἱ Παπικοὶ δὲν ὑποχώρησαν σὲ καμμία δογματικὴ κακοδοξία τους, δὲν ἐγκατέλειψαν καμμία καινοτομία καὶ αἵρεσί τους. Ὁ Πάπας δὲν παραιτήθηκε ἀπὸ καμμία ὑπερφίαλη ἀξίωσή του, οὔτε ἀπὸ τὸ ἀνόητο καὶ γελοῖο ἀλάθητό του, ἐνεργεῖ δὲ καὶ προβάλλεται ὡς θρησκευτικὸς πλανητάρχης.

Ὅχι δὲ μόνο δὲν προέκυψεν ὠφέλεια ἀπὸ τὸν διάλογο μὲ τοὺς Παπικούς, ἀλλὰ καὶ προέκυψε ζημία εἰς βάρους τῶν Ὁρθοδόξων. Στὸ Μπάλαμαντ τοῦ Λιβάνου τὸ 1993 οἱ ἐκπρόσωποι τῶν 9 ἀπὸ τὶς 15 Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες ὑπέγραψαν ἐπαίσχυντη συμφωνία, κατὰ τὴν ὁποία ἡ Ὁρθοδοξία δὲν ἔχει τὴν μοναδικότητα ὡς Ἐκκλησία. Δὲν εἶνε ἡ «Μία, ἁγία, καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία», ὅπως ὁμολογοῦμε μὲ τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως, ἀλλὰ καὶ ὁ Παπισμὸς εἶνε Ἐκκλησία, ἀδελφὴ Ἐκκλησία, καὶ μάλιστα μὲ προτεραιότητα καὶ προβάδισμα ἐναντί τῆς Ὁρθοδοξίας! Ὁμιλήσατε ποτέ, Μακαριώτατε, δημοσίως καὶ ἐπισήμως γι' αὐτὴ τὴν προδοσία, πού συντελέσθηκε στὶς ἡμέρες μας στὸ Μπάλαμαντ τοῦ

Λιβάνου στα πλαίσια τοῦ διαλόγου Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν;... Ὁ ἀτελέσφορος καὶ ἐπιζήμιος διάλογος μὲ τοὺς Παπικοὺς σκανδάλισε τοὺς εὐσεβεῖς καὶ διήρεσε τοὺς Ὁρθοδόξους σὲ ἐνωτικούς καὶ ἀνθενωτικούς. Ἐπιτυχία καὶ αὐτὸ τοῦ Παπισμοῦ. Μία μόνον ὠφέλεια προκύπτει ἀπὸ τὰ συνέδρια καὶ τοὺς διαλόγους μὲ τοὺς ἑτεροδόξους. Οἱ μετέχοντες σ' αὐτὰ κάνουν ὠραία ταξίδια σὲ διάφορες χῶρες, τρῶγουν καὶ πίνουν σὲ πλούσια τραπέζια, διαμένουν σὲ πολυτελῆ ξενοδοχεῖα καὶ διασκεδάζουν τὴν ἀνία τους!...

Γιὰ νὰ ἔχη νόημα ὁ διάλογος, πρέπει νὰ ὑπάρχη εἰλικρινὴς διάθεση καὶ ἀπὸ τὶς δύο πλευρές, ἀλλιῶς ὁ διάλογος εἶνε μάταιος. Ἄλλ' ὑπάρχει εἰλικρινὴς διάθεση ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν Παπικῶν; Ὅχι βεβαίως. Ἀντὶ εἰλικρινείας ὑπάρχει πονηρία. Τρανὴ δὲ ἀπόδειξι τούτου, τρανοτάτη, εἶνε ἡ συντήρηση ἀπὸ τὸν Πάπα καὶ ἡ ἐπέκταση τῆς Οὐνίας.

Γιὰ νὰ ἔχη νόημα ὁ διάλογος, οἱ μετέχοντες σ' αὐτὸν πρέπει νὰ εἶνε πρόσωπα κατάλληλα. Ἄλλ' ἐκπληρώνεται αὐτὸς ὁ ὅρος ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν Ὁρθοδόξων; Ὅλοι οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Ὁρθοδόξων στὸν διάλογο εἶνε ἱκανοὶ καὶ εὐσεβεῖς θεολόγοι καὶ ζηλωταὶ τῆς Πίστεως; Ἐκπροσωποῦν ἐπαξίως τὴν Ὁρθοδοξία; Καὶ ποιὸς τοὺς ὀρίζει ὡς ἐκπροσώπους τῆς Ἐκκλησίας στὸν διάλογο; Μερικοὶ βεβαίως εἶνε κατάλληλοι. Ἄλλ' ἄλλοι, οἱ περισσότεροι, εἶνε ἀκατάλληλοι. Καὶ τοὺς ὀρίζουν γιὰ τὸν διάλογο συνήθως οἰκουμενισταὶ ἡγέτες τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μὲ πρωτοστάτη τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐγκωμιάσατε, Μακαριώτατε, τὸν ἅγιο Μᾶρκο τὸν Εὐγενικο. Ἄλλ' ἐρωτοῦμε: Μεταξύ των ἐκπροσώπων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στὸν διάλογο ὑπῆρξε κατὰ τὶς ἡμέρες μᾶς ὁμοίος τοῦ ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ; Ὁ πρῶην Φλωρίνης Αὐγουστίνος εἶνε σύγχρονη πατερικὴ μορφή, καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς Ἐπισκόπους ἀπολαύει τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ πιστοῦ λαοῦ, πλήρους ἐμπιστοσύνης. Σεῖς, Μακαριώτατε, τοῦ πλέξατε τὸ ἐγκώμιο περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς ἐγκωμιαστάς του. Ἄλλ' ἐρωτοῦμε: Ὁρίσθηκε ἢ θὰ ὠριζόταν ποτὲ γιὰ τὸν διάλογο πρόσωπο σὰν τὸν Αὐγουστίνου; Νὰ εἰποῦμε τὴν πικρὴ ἀλήθεια: Ἀκραιφνεῖς Ὁρθόδοξοι, ζηλωταὶ τῆς Πίστεως καὶ ἀγωνισταὶ θεωροῦνται ἀκατάλληλοι γιὰ τὸν διάλογο. Καὶ θεωροῦνται ἀκατάλληλοι γιὰ τὸν διάλογο πρόσωπα σὰν τὸν Αὐστραλίας Στυλιανό. Αὐτὸς θεωρήθηκε ἀκατάλληλος καὶ γιὰ τὴν προεδρία τῶν Ὁρθοδόξων στὸν διάλογο...

Πρὸ ἐτῶν σὲ θεολογικὸ συνέδριο στὴν Ἱερὰ Μονὴ Πεντέλης, ὅπου μετὰ τὶς εἰσηγήσεις ἀκολουθοῦσε συζήτηση, εὐσεβὴς θεολόγος, ἐγκρατὴς τῆς Θεολογίας, ἀνήκων στὴ θρησκευτικὴ Κίνησι τοῦ π. Αὐγουστίνου, σήκωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ μιλήσῃ. Καὶ ἀμέσως στὸ Προεδρεῖο ἐπῆλθε διαταραχὴ μεγάλη. Ἀρχιερεῖς καὶ καθηγηταί, ποὺ κάθονταν στὶς ἔδρες, διαταράχθηκαν σὰν νὰ κάθονταν σὲ ἀναμμένα κάρβουνα! Καὶ ὅπως οἱ δικασταὶ πρὸ τῆς ἐκδόσεως δικαστικῆς ἀποφάσεως, κοίταζαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο καὶ ψιθύριζαν μεταξύ τους: «Καντιωτικὸς, Καντιωτικὸς! Νὰ τὸν ἀφήσωμε νὰ μιλήσῃ;»...

Αὐτὴ εἶνε ἡ δημοκρατία καὶ ἡ δικαιοσύνη στὸ θρησκευτικὸ χῶρο, καὶ μ' αὐτὴ τὴ δημοκρατία καὶ τὴ δικαιοσύνη γίνονται καὶ συνέδρια καὶ διάλογοι.

Ἐπαναλαμβάνουμε, Μακαριώτατε, ὅτι κατ' ἀρχὴν εἴμεθα ὑπὲρ τοῦ διαλόγου μὲ τοὺς ἑτεροδόξους. Ἄλλ' ἀφοῦ δὲν ἐκπληροῦνται οἱ ἀπαραίτητοι γιὰ τὸν διάλογο ὅροι, καὶ ἀντὶ ὠφελείας προκύπτει ζημία, ὁ πιστὸς λαὸς δὲν ἐγκρίνει τὸν διάλογο. Τέτοιος διάλογος, ὅπως αὐτὸς μὲ τοὺς Παπικούς, ὁμοιάζει μὲ τὸν διάλογο, ποὺ ἔκανε ἡ Εὐὰ μὲ τὸν ὄφι τὸν ἀρχαῖο, τὸν Διάβολο καὶ Σατανᾶ, διάλογο, ποὺ στοίχισε τὴ μεγάλη συμφορὰ τῆς ἀνθρωπότητος. Τὴν Κυριακὴ τῆς Τυρινῆς, Μακαριώτατε, ποὺ ἐπιτεθήκατε λάβρως ἐναντίον τῶν ἀποδοκιμαζόντων τὰ «σύρ' τὰ - φέρ' τα» μὲ τοὺς αἰρετικούς, καὶ ὑπερμαχήσατε τοῦ διαλόγου μὲ αὐτούς, καλὸ θὰ ἦταν νὰ σκεφθῆτε ἐπικαίρως καὶ τὸν διάλογο τῆς Εὐὰς μὲ τὸν ὄφι, κατόπιν τοῦ ὁποῖου ἐγίνε ἡ ἔξωσι ἀπὸ τὸν Παράδεισο καὶ ὁ

Ἄδὰμ ἐκάθησεν ἀπέναντί του Παραδείσου καὶ θρηνοῦσε.

Μακαριώτατε! Ἐλπίσαμε σὲ σᾶς. Καὶ δὲν θέλουμε νὰ μᾶς ἀπελπίσετε. Τὸ θέμα τῆς Πίστεως εἶνε τὸ πρῶτο. Καὶ σᾶς θέλουμε ἀκραιφνῆ καὶ αὐστηρὸ Ὅρθόδοξο ἡγέτη. Μὴν ὑπολογίζετε, ἂν ἀλλότριοί τῆς Πίστεως σᾶς χαρακτηρίσουν φανατικὸ καὶ ταλιμπᾶν. Φέρετε γενναίως τὸν ὄνειδισμό τοῦ Χριστοῦ! Τὸ κριτήριον τῆς ἀληθείας εἶνε ὁ πιστὸς λαός. Καὶ ὀφείλετε νὰ λαμβάνετε σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν τὸ φρόνημα καὶ τὸ αἶσθημα τοῦ πιστοῦ λαοῦ, ὄχι τῶν κοσμικῶν, τῶν μεγάλων μαζῶν, ποὺ ἔχουν μεσάνυχτα στὰ πνευματικὰ θέματα. Σᾶς δηλώνουμε σαφῶς καὶ ἀπεριφράστως: Δὲν ἔχουμε ἐμπιστοσύνη σὲ ἐκκλησιαστικούς ἡγέτες, ποὺ περιφρονοῦν καὶ θέτουν σὲ δυσμένεια καὶ ποικιλοτρόπως διώκουν ἀγωνιζομένους Ὅρθοδόξους, καὶ ἀγκαλιάζουν ἀδιαφόρους «Ὅρθοδόξους» καὶ ἑτεροδόξους καὶ ἀλλοθρήσκους. Δὲν πιστεύουμε σὲ διαλόγους, στοὺς ὁποῖους τὴν Ὅρθοδοξία «ἐκπροσωποῦν» πρόσωπα τύπου Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανοῦ. Δὲν πιστεύουμε σὲ διαθρησκευτικὲς συναντήσεις. «Τίς κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; Τίς συμφώνησις Χριστῶ πρὸς Βελίαλ; Τίς μερίς πιστῶ μετὰ ἀπίστου;» (Β' Κορ. 6:14-15). Ἐπαυσαν νὰ κάνουν ἐντύπωση τὰ λόγια τῆς Γραφῆς; Ἀποδοκιμάζουμε, μὲ ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς μας, τὸν Οἰκουμενισμό ὡς παναίρεση καὶ πανθρησκεία. Ἀποδοκιμάζουμε τοὺς

οἰκουμενιστᾶς, φανεροὺς καὶ κρυφούς. Ὁ Οἰκουμενισμὸς συμπορεύεται μὲ τὴν παγκοσμιοποίηση, ἡ ὁποία ὀδηγεῖ σὲ παγκόσμια δικτατορία καὶ καταστροφή. Μακαριώτατε, εἴσθε Ἀρχιεπίσκοπος, ἀλλ' ὡς Ἀρχιεπίσκοπος δὲν εἴσθε τὸ πᾶν, καὶ ἡ Ὅρθοδοξία δὲν εἶνε ὑπόθεση ἀποκλειστικῶς δική σας, εἶνε ὑπόθεση ὅλου τοῦ πιστοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ φύλαξ τῆς Πίστεως, καὶ ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὴν ζῶσα Ἐκκλησία τοῦ ζῶντος Θεοῦ. Γι' αὐτὸ προσέξτε, κατὰ τὸ λόγο τοῦ Ἀποστόλου, τὸ «πῶς δεῖ ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἀναστρέφεσθαι, ἥτις ἐστὶν Ἐκκλησία Θεοῦ ζῶντος, στῦλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας» (Α' Τιμ. 3:15).

2. Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΛΑΘΗΤΟΝ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Οι οίκουμενισταί κατηγοροῦν ἐμᾶς τοὺς ἀντιοίκουμενιστᾶς, ὅτι εἴμεθα ἐναντίον τοῦ διαλόγου μὲ τοὺς ἑτεροδόξους. Ἄλλ' ἡ κατηγορία εἶνε συκοφαντία. Διότι κατ' ἀρχὴν δὲν εἴμεθα ἐναντίον, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ διαλόγου. Καὶ ὄχι μόνο μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, ἀλλὰ μὲ κάθε ἄνθρωπο. Ἀγαποῦμε τὸν διάλογο. Καὶ τὸν ἀγαποῦμε ὄχι μόνον ὡς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ἀλλὰ καὶ ὡς Ἕλληνες. Οἱ πρόγονοί μας οἱ φιλόσοφοι διαλέγονταν γιὰ τὴν εὕρεσι καὶ τὴν κατοχύρωσι τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ ὀρθοῦ. Περίφημοι εἶνε οἱ διάλογοι τοῦ Πλάτωνος. Καὶ ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Πίστεώς μας, ὁ Χριστός, διαλεγόταν. Καὶ ὄχι μόνο μὲ καλοπροαιρέτους, ἀλλὰ καὶ μὲ κακοπροαιρέτους καὶ ἐχθρούς. Περιφημότατοι εἶνε οἱ διάλογοι τοῦ Ἰησοῦ μὲ τὸ Νικόδημο καὶ τὴ Σαμαρεΐτιδα. Καὶ οἱ Ἀπόστολοι, στόματα Χριστοῦ, καὶ οἱ διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων, οἱ Πατέρες καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, διαλέγονταν. Καὶ κάθε πιστὸς διαλέγεται, συζητεῖ μὲ καλοὺς καὶ μὲ κακοὺς, μὲ ὁμοφρονοῦντες καὶ μὲ ἀντιφρονοῦντες.

Ἄλλὰ δὲν διαλέγεται συνεχῶς, δὲν συζητεῖ ἀκαταπαύστως. Ὅταν διαπιστώνη ἀνειλικρίνεια, πείσμονα ἀντίδρασι καὶ ἐσκεμμένη διαστρέβλωσι τῆς ἀληθείας, διακόπτει τὸν διάλογο, παύει τὴ συζήτησι ὡς ἄκαρπη καὶ ἐπιβλαβῆ.

Μὲ τοὺς Παπικοὺς ἔγινε διάλογος ἐπὶ δεκαετίες. Καὶ τί ὠφέλησεν; Τίποτε! Οἱ Παπικοὶ δὲν ὑποχώρησαν οὔτε σὲ μία δογματικὴ καινοτομία καὶ κακοδοξία τους. Διάλογος ἄκαρπος. Καὶ ὄχι μόνον ἄκαρπος, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβής. Ἀναφέρουμε μία μόνο βλάβη, τὴν ἐπαίσχυντη εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδοξίας συμφωνία τοῦ Μπάλαμαντ τοῦ Λιβάνου τὸ 1993. Σύμφωνα μὲ τὴν κατάπτυστη ἐκείνη συμφωνία, ἡ Ὁρθοδοξία δὲν εἶνε ἡ μία, ἁγία, καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία!... Καὶ ἐνῶ ὁ ἐπὶ δεκαετίες διάλογος μὲ τοὺς Παπικοὺς ὄχι μόνο δὲν ὠφέλησεν, ἀλλ' ἀπέβη καὶ ἐπιζήμιος, οἱ οίκουμενισταὶ ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ ὁμόφρονές τους θέλουν τὴ συνέχιση τοῦ διαλόγου.

Εἴμεθα κατ' ἀρχὴν ὑπὲρ τοῦ διαλόγου. Ἄλλὰ μὲ τοὺς Παπικοὺς εἰδικῶς ὑπάρχει λόγος, ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου ὁ διάλογος οὔτε νὰ συνεχισθῆ πρέπει, ἀλλ' οὔτε νὰ ἀρχίσῃ ἔπρεπε. Ποιὸς ὁ λόγος; Τὸ ἀλάθητό του Πάπα. Στὰ θέματα τῆς Πίστεως οἱ Προφῆτες καὶ οἱ Ἀπόστολοι ἦταν ἀλάθητοι. Μετὰ δὲ τοὺς Προφῆτες καὶ τοὺς Ἀποστόλους κανεὶς δὲν ἔχει τὸ ἀλάθητο. Καὶ Χρυσόστομος ἂν εἶνε κανεὶς, ἐνδέχεται νὰ κἀνῃ λάθος, ἀλλ' ὄχι βεβαίως ἐκ προθέσεως. Μετὰ τοὺς Προφῆτες καὶ τοὺς Ἀποστόλους στὰ θέματα τῆς Πίστεως τὸ ἀλάθητο δὲν ἔχει τὸ ἄτομο, ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία. Ὅπως ἔγραψε ὁ Παῦλος στὸν Ἐπίσκοπο Τιμόθεο, ἡ Ἐκκλησία εἶνε ὁ στυλοὺς καὶ τὸ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας (Α' Τιμ. 3:15). Ἀφοῦ δὲ ὁ Πάπας διακηρύσσει, ὅτι αὐτός, ἓνα ἄτομο, ἔχει τὸ ἀλάθητο, τί νόημα ἔχει ὁ διάλογος μὲ τοὺς Παπικοὺς; Ἀφοῦ ὁ Πάπας εἶνε ἀλάθης, τότε ἀσυζητητὸ ὁ Παπισμὸς εἶνε ἡ ἀλήθεια, ἡ Ἐκκλησία, ἡ δὲ Ὁρθοδοξία εἶνε πλάνη, αἵρεσι! Ἄν οἱ οίκουμενισταὶ ἡγέτες τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπιθυμοῦν διάλογο μὲ νόημα, ὄχι ἀκατάσχετη φλυαρία καὶ ματαιολογία, τότε ὡς ἀπαραίτητο ὄρο γιὰ τὴ διεξαγωγή τοῦ διαλόγου ἔπρεπε καὶ πρέπει νὰ θέσουν τὴν ἐκ τῶν προτέρων παραίτηση τοῦ Πάπα ἀπὸ τὴν ὑπερφίαλη ἀξίωσίν του, ὅτι αὐτός εἶνε ἀλάθης, ἢ, τουλάχιστον, ὡς πρῶτο θέμα κατὰ τὸν διάλογο νὰ θέσουν καὶ νὰ συζητήσουν τὸ γελοῖο αὐτὸ δόγμα τοῦ

ἀλαθήτου του Πάπα. Καὶ ἂν μὲν ὁ Παπισμὸς ἀποπτύσῃ τὸ γελοῖο δόγμα του, τότε νὰ συνεχισθῇ ὁ διάλογος, ἀλλιῶς νὰ σταματήσῃ. Τέρμα στὸ κουβεντολόι!...

3. ΕΧΟΥΝ ΑΓΑΠΗ ΟΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΑΙ;

Οι οίκουμενισταί ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἀγιωτάτης Ὁρθοδοξίας, ἐμφανίζονται ὡς ἄνθρωποι τῆς ἀγάπης. Ἡ ἀγάπη εἶνε ἡ κορυφαία ἀρετὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἡ σύνοψις καὶ ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ. Ὅλοι θέλουμε νὰ μᾶς ἀγαποῦν, προπάντων νὰ μᾶς ἀγαποῦν, καὶ ὅλοι ἀναγνωρίζουμε τὴν ὑπεροχὴ καὶ τὸ ἀνυπέρβλητο μεγαλεῖο τῆς ἀρετῆς τῆς ἀγάπης. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ οίκουμενισταί, πρὸς ὑποστήριξη τῶν οίκουμενιστικῶν σκοπῶν καὶ ἀντιλήψεών τους, ἐπικαλοῦνται τὴν ἀγάπη, καὶ κατὰ κόρον ὁμιλοῦν περὶ ἀγάπης. Λιγώτερο μίλησε περὶ ἀγάπης ὁ μαθητὴς τῆς ἀγάπης, ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης, καὶ ὁ συνθέτης τοῦ ὕμνου τῆς ἀγάπης, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, καὶ περισσότερο ὁμιλοῦν περὶ ἀγάπης οἱ οίκουμενισταί. Παπὰς τοῦ Ἐξωτερικοῦ, πειθήνιο ὄργανο ἀρχιοίκουμενιστοῦ ἐπισκόπου του, ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ κηρύξη στὸ ἐκκλησίασμα τοῦτο τὸ ἀπίστευτο: Λένε, ὅτι ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης εἶνε ὁ μαθητὴς τῆς ἀγάπης. Λάθος! Ἐμεῖς εἴμαστε οἱ μαθηταὶ τῆς ἀγάπης, ποὺ ἀγκαλιάζουμε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ὅχι ἐκεῖνος, ποὺ ἔγραψε νὰ μὴ δεχώμεθα τοὺς ἑτεροδόξους στὸ σπίτι μας, καὶ νὰ μὴ τοὺς λέμε, Χαίρετε... Ὁ ἀχρεῖος αὐτὸς παπὰς ἔκανε τὸν ἑαυτὸ τοῦ ἀνώτερο ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Ἰωάννη, ἐπειδὴ ὁ Ἀπόστολος συνέστησεν αὐστηρὴ στάση ἀπέναντί των αἰρετικῶν διδασκάλων (Β' Ἰωάν. 10-11). Καὶ συνέστησεν αὐστηρὴ στάσι ὅχι βεβαίως ἀπὸ μῖσος πρὸς τοὺς αἰρετικούς, ἀλλ' ἀπὸ μῖσος πρὸς τὴν αἵρεσι, ἀγάπη δὲ πρὸς τοὺς αἰρετικούς, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς πιστοὺς. Πρὸς μὲν τοὺς αἰρετικούς γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ μὲ τὴν αὐστηρὴ στάσι νὰ συναισθανθοῦν τὴν πλάνη τους καὶ νὰ μετανοήσουν, πρὸς δὲ τοὺς πιστοὺς γιὰ νὰ τοὺς προφυλάξῃ ἀπὸ τὴν αἵρεσι καὶ τὴ συνενοχὴ μὲ τοὺς αἰρετικούς.

Εἶνε πραγματικῶς ὁ Οἰκουμενισμὸς κίνημα ἀγάπης; Εἶνε πραγματικῶς οἱ οίκουμενισταὶ ἄνθρωποι τῆς ἀγάπης; Ὅχι βεβαίως. Δὲν ἔχουν οἱ οίκουμενισταὶ ἀγάπη, ἀλλ' ἐπίφασι ἀγάπης. Ἡ Ἁγία Γραφὴ ὁμιλεῖ γιὰ ἀγάπη ἀνυπόκριτη. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ὑπάρχει καὶ ἀγάπη ὑποκριτικὴ. Οἱ Ἀπόστολοι ἀποδείκνυαν σωστοὺς τοὺς ἑαυτοὺς τῶν «ἐν ἀγάπῃ ἀνυποκρίτω», μὲ ἀγάπη ἀνυπόκριτη (Β' Κορ. 6:6). Οἱ Ἀπόστολοι ἐπίσης συνιστοῦσαν: «Ἡ ἀγάπη ἀνυπόκριτος». Ἡ ἀγάπη νὰ εἶνε ἀνυπόκριτη (Ρωμ. 12:9). Οἱ οίκουμενισταὶ ἔχουν ὑποκριτικὴ ἀγάπη.

Ὁ κατὰ κόρον λόγος τοὺς περὶ ἀγάπης εἶνε ἀπλῶς ἀγαπολογία, φλυαρία περὶ ἀγάπης.

Μήπως μὲ τὴν κρίσι, ποῦ ἐκφέρουμε, ἀδικοῦμε τοὺς οίκουμενιστᾶς; Ἡ ἀδικία κατὰ τὴν Ἁγία Γραφὴ εἶνε μεγάλο κακό, ἀποκλείει τοὺς ἀδίκους ἀπὸ τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. «Ἄδικοι βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι», λέγει ὁ Ἀπόστολος (Α' Κορ. 6:9). Δὲν ἀδικοῦμε τοὺς οίκουμενιστᾶς, ὅταν σ' αὐτοὺς ἀποδίδωμε ψεύτικη ἀγάπη. Τὴν κρίσι μᾶς γι' αὐτοὺς στηρίζουμε σὲ ἀποδείξεις.

Κατ' ἀρχὰς πρέπει νὰ εἰποῦμε, ὅτι ἡ ἀγάπη εἶνε μὲν ἡ κορυφαία τῶν ἀρετῶν, ἀλλὰ τῆς ἀγάπης καὶ κάθε ἀρετῆς λογικῶς προηγεῖται ἡ ἀλήθεια τῆς Πίστεως. Τονίζουν συχνὰ οἱ οίκουμενισταὶ τὸ Γραφικόν, ὅτι «ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ» (Α' Ἰωάν. 4:8,16). Ἀλλὰ γιατί δὲν τονίζουν καὶ τὰ Γραφικά, ὅτι ὁ Χριστός, ὁ σαρκωμένος Θεός, εἶνε «ἡ ἀλήθεια» (Ἰωάν. 14:6), καὶ τὸ Πνεῦμα εἶνε ἐπίσης «ἡ ἀλήθεια»; (Α' Ἰωάν. 5:6). Ἀλήθεια καὶ ἀγάπη εἶνε δύο πράγματα συνεζευγμένα. Κατὰ τὸν Ἀπόστολο Ἰωάννη ἀγαποῦν «ἐν ἀληθείᾳ», ἀληθινά, «οἱ ἐγνωκότες τὴν ἀλήθειαν», ὅσοι ἔχουν γνωρίσει τὴν ἀλήθεια (Β' Ἰωάν. 1). Ἔτσι ὁ Ἰωάννης ἐξαρτᾷ τὴν ἀγάπη ἀπὸ τὴν ἀλήθεια. Ὁ δὲ Παῦλος, διὰ τῆς φράσεως «ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ» (Ἐφ. 4:15), στήν ἀλήθεια συναρτᾷ τὴν ἀγάπη. Ἄν ἡ ἀγάπη διαζευχθῇ ἀπὸ τὴν

ἀλήθεια, ἐκφυλίζεται. Αἰρετικοὶ ἔφθασαν μέχρι τοῦ σημείου νὰ θεωροῦν καὶ τὰ ὁμοφυλοφιλικὰ αἵσχη ἀγάπη, ἀσπασμοὺς ἀγγέλων! Χωρὶς τὴν ἀλήθεια ἢ ἀγάπη καταντᾷ ἀπάτη.

Ἡ Γραφή ἀπαιτεῖ ν' ἀγαποῦμε τὴν ἀλήθεια. Αὐτοί, οἱ ὁποῖοι «τὴν ἀγάπην τῆς ἀληθείας οὐκ ἐδέξαντο εἰς τὸ σωθῆναι», δὲν δέχθησαν δηλαδὴ ν' ἀγαπήσουν τὴν ἀλήθεια γιὰ νὰ σωθοῦν, αὐτοὶ βαίνουν πρὸς τὴν ἀπώλεια, αὐτοὶ θὰ κολασθοῦν (Β' Θεσ. 2:10-11). Οἱ οἰκουμενισταὶ δὲν ἔχουν ἀληθινὴ ἀγάπη, διότι δὲν ἀγαποῦν τὴν ἀλήθεια, ὑποτιμοῦν καὶ καταφρονοῦν τὰ δόγματα τῆς Πίστεως.

Οἱ οἰκουμενισταί, μὴ ἀγαπώντας τὴν ἀλήθεια, ἀλλ' ὑποτιμώντας καὶ καταφρονώντας τὴν ἀλήθεια, δὲν ἀγαποῦν τὸν ἴδιο το Θεό, ἀφοῦ ὁ Θεὸς εἶνε ἡ ἀλήθεια, καὶ ἀφοῦ ἀπαιτεῖ νὰ σεβώμεθα τὴν ἀλήθεια μέχρι τὴν ἐλαχίστη διδασκαλία.

Οἱ οἰκουμενισταὶ ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας, καίτοι κόπτονται περὶ ἀγάπης, δὲν ἀγαποῦν ἐκείνους, πού πρώτους ἔπρεπε μετὰ τὸ Θεὸ νὰ ἀγαποῦν, δὲν ἀγαποῦν τὰ πιστὰ τῆς Ἐκκλησίας τέκνα, τοὺς Ὁρθοδόξους. Οἱ πιστοί, οἱ ἀληθῶς Ὁρθόδοξοι, ἀγαποῦν καὶ τοὺς ἐχθροὺς τους, καὶ προσεύχονται γι' αὐτούς, καὶ σὲ ἀνάγκη τοὺς βοηθοῦν. Οἱ οἰκουμενισταὶ ἀγαποῦν τοὺς κακοδόξους καὶ μισοῦν τοὺς Ὁρθοδόξους. Ὅταν συναντῶνται μὲ Παπικούς, Προτεστάντες καὶ Μονοφυσῖτες, μάλιστα ἀξιωματούχους, καὶ ἰδίως μὲ καρδιναλίους καὶ μὲ τὸν πάπα, ἀνοίγει ἡ καρδοῦλα τους καὶ λάμπουν τὰ πρόσωπά τους. Ἐναγκαλίζονται, ἀσπάζονται ἀλλήλους, συντρῶγουν, συμπίνουν, συζητοῦν ἐπιχαρίτως, ἐγκωμιάζουν ἀλλήλους, ἀνταλλάσσουν δῶρα, προχωροῦν σὲ συμπροσευχές ἐκτὸς καὶ ἐντὸς ναῶν, σὲ ἐγκάρδιες προσφωνήσεις καὶ ἀντιφωνήσεις, σὲ συνεορτασμούς, σὲ αἰρετικές δηλώσεις, ἀκόμη καὶ σὲ συλλεΐτουργα! Ἡ Γραφή καὶ οἱ Κανόνες, πού ἀπαγορεύουν τοὺς συγχρωτισμούς μὲ τοὺς αἰρετικούς, δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ἀπὸ τοὺς οἰκουμενιστᾶς. Οἱ οἰκουμενισταὶ προχωροῦν σὲ θρησκευτικούς συγχρωτισμούς καὶ μὲ ἄλλοθρήσκους!

Καὶ ἐνῶ ἔτσι φέρονται οἱ οἰκουμενισταὶ ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς αἰρετικούς καὶ τοὺς ἄλλοθρήσκους, ὅταν δοῦν συνειδητὸ Ὁρθόδοξο, ζωντανὸ μέλος τῆς Ἐκκλησίας, πού διαμαρτύρεται γιὰ τὶς οἰκουμενιστικὲς ἀντιλήψεις καὶ ἐνέργειες, δὲν ἀνοίγει ἡ καρδοῦλα τους, ἀλλὰ κλείνει, καὶ αἰσθάνονται ἀλλεργία, καὶ ἐπιθυμοῦν τὸ συντομότερο ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν παρουσία του. Οἱ οἰκουμενισταὶ ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας τοὺς ἐπικριτὲς τῶν ἐξ αἰτίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καὶ πολεμίους τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἰδίως τοῦ Παπισμοῦ, καὶ ὑπερασπιστὲς

τῶν Ὁρθοδόξων παραδόσεων θέτουν ὑπὸ δυσμένειαν. Τοὺς χαρακτηρίζουν ἀκράιους, φανατικούς, φονταμενταλιστᾶς, ταλιμπᾶν! Τοὺς παύουν ἀπὸ ἐκκλησιαστικὲς θέσεις. Τοὺς ἀποκλείουν ἀπὸ ἐκκλησιαστικὰ μέσα δημοσιότητας, τοὺς διώκουν ποικιλοτρόπως. Ἀντιοικουμενισταὶ κληρικοί, πρόμαχοι τῆς Ὁρθοδοξίας, κεφάλαια τῆς Ἐκκλησίας, ἀπειλήθηκαν καὶ μὲ καθαίρεσι! Καὶ ὁ ὑποφαινόμενος, ἐπειδὴ ἤλεγξα αἰρεσιάρχη καὶ ἀρχιοικουμενιστὴ ἀρχιεπίσκοπο, καί, γενικότερα, ἐπειδὴ πολεμῶ τὸν Οἰκουμενισμό, ἀφωρίσθηκα!

Ναί, οί οίκουμενισταί ἡγέτες της καὶ Ἐκκλησίας ἀντιπαθοῦν τοὺς Ὀρθοδόξους καὶ ἀγαποῦν τοὺς κακοδόξους. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀγάπη τους πρὸς τοὺς κακοδόξους δὲν εἶνε ἀληθινή. Ἐὰν ἦταν ἀληθινή, θὰ ἤλεγχαν τοὺς κακοδόξους γιὰ τὶς κακοδοξίες τους καὶ θ' ἀγωνίζονταν γιὰ τὴν ἐπιστροφή τους στὴ μία, ἀγία, καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, τὴν κιβωτὸ τῆς σωτηρίας. Ἡ ἀγάπη τῶν οίκουμενιστῶν πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους καὶ τοὺς ἀλλοθρήσκους δὲν εἶνε σωστή, διότι δὲν ἀποβλέπει στὴ σωτηρία τους. Ἐὰν ἀπέβλεπε στὴ σωτηρία τους, οί οίκουμενισταί θὰ κήρυτταν καὶ θὰ

διακήρυτταν πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους καὶ τοὺς ἀλλοθρήσκους ὅ,τι κήρυτταν καὶ διακήρυτταν οἱ Ἀπόστολοι, ὅτι ὁ μόνος Σωτὴρ εἶνε ὁ Χριστός, ἡ δὲ Ἐκκλησία τοῦ εἶνε ὁ χῶρος, ὅπου περιέχεται καὶ ἀπ' ὅπου παρέχεται ἡ ἀγιαστικὴ καὶ σωστικὴ χάρις τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ οίκουμενισταί, ἐπειδὴ παρουσιάζονται ὡς ἄνθρωποι ἀγάπης, ἀλλὰ πραγματικῶς δὲν ἔχουν ἀγάπη, εἶνε ὑποκριταί καὶ χαλκοὶ ἠχοῦντες καὶ κύμβαλα ἀλαλάζοντα κατὰ τὸν συνθέτη τοῦ ὕμνου τῆς ἀγάπης, τὸν οὐρανοβάμονα Παῦλο.

4. ΠΩΣ ΝΑ ΕΧΩΜΕ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ; (Μέρος 1ο)

Οί συνειδητοί Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί ἀνησυχοῦν. Καὶ ἀνησυχοῦν ὡς πρὸς τὸ ὕψιστο ἰδανικό τους, τὴν ἀγιωτάτη Πίστι μας, τὴν Ὁρθοδοξία. Διότι βλέπουν, ὅτι τὸ ρεῦμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, αὐτῆς τῆς παναιρέσεως καὶ πανθησκείας τῆς ἐποχῆς μας, γίνεται ἰσχυρότερο οἱ ἐπιβουλές κατὰ τῆς Πίστεως τῶν θιασωτῶν τῆς Νέας ἐποχῆς, τῆς Νέας τάξεως πραγμάτων καὶ τῆς Παγκοσμιοποιήσεως αὐξάνονται καὶ οἱ προδοσίες εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπὸ ἡγέτες τῆς Ὁρθοδοξίας πληθύνονται. Καὶ ναὶ μὲν οἱ συνειδητοί Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί ἀπὸ τὶς προφητεῖες τῆς Γραφῆς γνωρίζουν, ὅτι ἡ Πίστις δὲν θὰ διαλυθῆ καὶ ἡ Ἐκκλησία δὲν θὰ καταλυθῆ, ἀνησυχοῦν ὅμως, διότι πολλοὶ βαπτισμένοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ κλονίζονται καὶ χάνονται, καὶ ἔτσι τὸ χριστεπώνυμο πλήρωμα μειώνεται καὶ συρρικνώνεται.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χριστόδουλος σὲ ὁμιλίες του πρὸς τὸ ἀνήσυχο χριστεπώνυμο πλήρωμα τονίζει: Θὰ κρατήσωμε τὶς ἱερὲς παραδόσεις μας. Δὲν θ' ἀπεμπολήσωμε τίποτε ἀπ' αὐτές. Νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μᾶς.

Ἐρωτοῦμε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο: Λέγοντας, «Νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μᾶς», τί ἐννοεῖτε, Μακαριώτατε; Ἐννοεῖτε νὰ ἔχωμε ἐμπιστοσύνη στοὺς διοικοῦντες τὴν Ἐκκλησία γενικῶς, ἢ στὸ πρόσωπό σας εἰδικῶς;

Ἄν ἐννοῆτε νὰ ἔχωμε ἐμπιστοσύνη στοὺς διοικοῦντες τὴν Ἐκκλησία γενικῶς, ἐρωτοῦμε:

Πῶς νὰ ἔχωμε ἐμπιστοσύνη στὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη, ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται ὡς ἡ Κορυφή τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ μὲ δηλώσεις καὶ πράξεις τοῦ ἀποδεικνύεται οἰκουμενιστῆς ἢ μᾶλλον ἀρχιοικουμενιστῆς; Ἡ Ὁρθοδοξία εἶνε ἡ ἀποστολικὴ παράδοσι ἀνόθευτη, γνησία. Ὁ Ἀπόστολος Βαρθολομαῖος κήρυττε, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ ἀληθινὸς Θεὸς καὶ ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ ὅτι ὁ κόσμος πρέπει νὰ πιστεύσῃ στὸ Χριστό. Κηρύττει τὸ ἴδιο καὶ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος; Κηρύττει δυστυχῶς, ὅτι ὅλοι οἱ λαοὶ καὶ ὅλες οἱ θρησκεῖες τὸν ἴδιο Θεὸ λατρεύουν μὲ διαφορετικὸ τρόπο! Κηρύττει, ὅτι κατὰ τὶς Διαθησκειακὲς Συναντήσεις, τῶν ὁποίων εἶνε ὑπέρμαχος, ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὶς ἄλλες θρησκεῖες δὲν πρέπει νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸ Χριστό! Σὲ Παγκόσμιο Συνέδριο κατὰ τοῦ ρατσισμοῦ στὴ Ν. Ἀφρική τὸ 2001 κήρυξε: «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ἐπιδιώκει νὰ πείσῃ τοὺς ἄλλους περὶ συγκεκριμένης τινὸς ἀντιλήψεως τῆς ἀληθείας ἢ τῆς ἀποκαλύψεως, οὔτε ἐπιδιώκει νὰ τοὺς μεταστρέψῃ εἰς συγκεκριμένον τινὰ τρόπον σκέψεως... Ὅποτεδήποτε οἱ ἄνθρωποι ἀντιδροῦν εἰς τὰς τοποθετήσεις καὶ τὰ πιστεύω τῶν ἄλλων μὲ βάσιν τὸν φόβον καὶ τὴν αὐτοδικαίωσιν, παραβιάζουν τὸ θεοσδοτὸν δικαίωμα καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἄλλων νὰ γνωρίσουν τὸν Θεὸν καὶ τὸν συνάνθρωπόν των μὲ τρόπον πού προσιδιάζει εἰς τὴν ταυτότητά των ὡς λαῶν». Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ κ. Βαρθολομαῖος σχετικοποιεῖ τὶς ἐννοιες «Θεός», «Ἀλήθεια», «Ἀποκάλυψις», καὶ καταργεῖ τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου, «Πορευθέντες μαθητεύσατε (=ἐκχριστιανίσετε) πάντα τὰ ἔθνη βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν» (Ματθ. 28:19-20).

Ὁ κ. Βαρθολομαῖος καταργεῖ τοὺς Ἰ. Κανόνες, πού ἀπαγορεύουν συμπροσευχὲς καὶ συγχρωτισμοὺς μὲ τοὺς αἰρετικούς, καὶ ἀσυστόλως συμπροσεύχεται καὶ συγχρωτίζεται μ' αὐτούς. Συλλειτούργησε μὲ τὸν Πάπα, δὲν ἔφθασε δὲ μόνο στὸ Κοινὸ Ποτήριο, γιὰ νὰ γίνῃ

πλήρης και τελεία ή ένωση με τους Παπικούς. Άλλα στη Ραβέννα λειτούργησε με την παρουσία στο ναό και Παπικών και άλλοθρήσκων και μετέδωσε τη Θεία Κοινωνία και σ' αυτούς. Σ' έκδήλωση των Παπικών στην Κωνσταντινούπολι κατά τον Ιούνιο του 2003 για την 25η επέτειο της παποσύνης του σημερινού Πάπα ο κ. Βαρθολομαΐος έξεφώνησεν υπέρ αυτού λόγον άναξιοπρεπή, δουλοπρεπή, έμετικό. Εΐπε μεταξύ άλλων για τον σημερινό Πάπα: «Τό άνάστημά του ως ήθικοϋ, θρησκευτικοϋ και όντως προφητικοϋ άρχηγοϋ όχι μόνον όλων των καθολικων, όχι απλως όλων των χριστιανων, αλλά όλων των ανθρωπων, ανδρων τε και γυναικων, εΐνε έρριζωμενον εις μιαν βαθειαν πιστιν προσωπικην, και εις την πεποιθησιν, ότι η πιστις αυτη οφειλει να βιωθη οϋτως, ωστε οι παντες να δοϋν την αληθειαν, να εννοησουν την δικαιοσυνην, και να ευρουν την ειρηνην. Εΐναι βαρυ εργον το να εΐναι τις τοιοϋτο προτυπον». «Εξεταζοντες την σημερινην καταστασιν του κοσμου, μας εΐναι ωφελιμον να κυτταξωμεν το παραδειγμα ενος εξ ημων, οντως απεσταλμενου του Θεου, ανδρος καλου και τιμιου, απεσταλμενου προς παντα ανθρωπος παντων των εθνων» («Καθολική», 22-7-2003, σελ. 4 και 5). Οϋτε πολυ οϋτε λιγο, κατα τον Οικουμενικο και οικουμενιστη Πατριαρχη κ. Βαρθολομαΐο εγενετο ανθρωπος απεσταλμενος παρα Θεου, ονομα αυτω Ιωαννης Παϋλος Β', θρησκευτικος πλανηταρχης, ω παντες οφειλουσι προσκυνησιν και υποταγην!

Ο κ. Βαρθολομαΐος εΐνε ενοχος για την επαΐσχυντη εκεινη και καταπτυστη Συμφωνια στο Μπαλαμαντ του Λιβανου το 1993. Συμφωνως προς τη Συμφωνια εκεινη η Ορθοδοξια, την οποια φερεται ότι εκπροσωπει, δεν εχει την αποκλειστικότητα και μοναδικότητα ως Εκκλησια, δεν εΐνε η «μια, αγια, καθολικη και αποστολικη Εκκλησια», αλλά και ο Παπισμος εΐνε Εκκλησια, αδελφη Εκκλησια, και μαλιστα ο Παπισμος εχει το προβαδισμα εναντι της Ορθοδοξιας! Ο μεγαλυτερος αιρεσιαρχης κληρικος όλων των αιωνων, ο Αρχιεπισκοπος Αυστραλιας Στυλιανος, Προεδρος της Επιτροπης των Ορθοδoux στον Διάλογο με τους Παπικούς και εκπροσωπος του Οικουμενικοϋ Πατριαρχείου, υπεγραψε την προδοτικη εκεινη Συμφωνια. Ταπεινος εργατης του Ευαγγελιου, ο θεολογος και ιεροκηρυξ Νικόλαος Σωτηρόπουλος, ηλεγξε τον Αρχιεπισκοπο Αυστραλιας για την προδοσια στο Μπαλαμαντ, αλλά και για άλλες προδοσιες της Πιστεως, φρικτες αιρέσεις και βλασφημιες του. Ο δε Οικουμενικος Πατριαρχης τι επραξε; Δικαιολογησε τον Αυστραλιας, τον εγκωμιασε κατα καιρους, του εδωσε πιστοποιητικο Ορθοδοξιας και αφωρισε τον Σωτηρόπουλο!

Στο Εξωτερικο Αρχιερεΐς και Ιερεΐς στη συντριπτικη πλειονοψηφια εΐνε οικουμενισται. Και με τις οικουμενιστικες συμπεριφορες και πραξεις τους αναστατωνουν και βασανιζουν τις ψυχες των πιστων. Και γιατι στο Εξωτερικο η συντριπτικη πλειονοψηφια των κληρικων εΐνε οικουμενιστικη, προκλητικως και σκανδαλωδως οικουμενιστικη; Διότι οι εν λόγω κληρικοι εμπνεονται και κατευθυνονται απο το πνευμα του Οικουμενικοϋ Πατριαρχείου, πνευμα οικουμενιστικο, πνευμα πονηρο και ακαθαρμο...

Και ερωτοϋμε παλι: Πως να εχωμε εμπιστοσυνη στον Οικουμενικο Πατριαρχη; Βεβαιως ο Πατριαρχης ωρισμενες φορες ομιλει με γλωσσα αυστηρως Ορθοδοξη. Αλλ' άλλες φορες ομιλει με γλωσσα οικουμενιστικη, αιρετικη. Ο Πατριαρχης εχει διγλωσσια. Γιατι; Για να ικανοποιη και τους Ορθοδoux και τους οικουμενιστας. Η μαλλον, για να ικανοποιη τους οικουμενιστας, υπερ των οποίων προβαινει και σ' ενεργειες, και να ριχνη σταχτη στα ματια των Ορθοδoux. Αλλ' οι Ορθοδοξοι δεν ειμεθα ηλιθιοι, ωστε να μη καταλαβαινωμε τι ενεργει ο Σατανας κατα της Πιστεως. «Ου γαρ αυτου τα νοηματα αγνοοϋμεν» (Β' Κορ. 2:11). Δεν αγνοοϋμε τις πανουργιες και τις μεθοδεΐες του Σατανα.

Κατόπιν ὧσων γράψαμε, ἀλλὰ καὶ ἄλλων, ποῦ δὲν γράψαμε, ἐπαναλαμβάνουμε τὸ ἐρώτημα: Πῶς νὰ ἔχωμε ἐμπιστοσύνη στὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη;

Ἀλλὰ μήπως ὁ κ. Βαρθολομαῖος εἶνε ὁ μόνος Πατριάρχης, ποῦ ἐκτροχιάσθηκε ἀπὸ τὶς γραμμὲς τῆς Ὁρθοδοξίας; Ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Πέτρος ἀναγνωρίζει μυστήρια τῶν Μονοφυσιτῶν καὶ ὁμιλεῖ γιὰ ἔνωση τῶν Ὁρθόδοξων μὲ τοὺς ἑτεροδόξους πρὸς ἐπανίδρυση τῆς μιᾶς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, λὲς καὶ ἡ Ἐκκλησία καταλύθηκε, γκρεμίσθηκε, ἀφανίσθηκε καὶ δὲν ὑπάρχει πλέον, ὁ δὲ Δομήτωρ τῆς Ἐκκλησίας Ἰησοῦς Χριστὸς εἶπε ψέμα, ὅταν βεβαίωνε, ὅτι ἡ Ἐκκλησία θὰ εἶνε ἀκατάλυτη! Ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας κ. Ἰγνάτιος ἔκανε πλήρη ἔνωση μὲ τοὺς Μονοφυσῖτες καὶ ἔπρεπε τουλάχιστον αὐτὸς νὰ καθαιρεθῆ καὶ ν' ἀναθεματισθῆ. Ἀλλὰ δὲν βρέθηκε οὔτε ἓνας Ἐπίσκοπος, γιὰ νὰ παύσῃ, ἔστω, τὸ μνημόσυνό του. Ἀπὸ τὰ παλαίφατα Πατριαρχεῖα παραμένει Ὁρθόδοξό το Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων, ποῦ ἔπρεπε νὰ εἶνε τὸ πρῶτο τῆ τάξει, ἐνῶ εἶνε τὸ τελευταῖο, διότι ἴσχυσαν πολιτικὰ κριτήρια καὶ ὄχι θρησκευτικά...

Καὶ στὸν Πατριάρχη λοιπὸν Ἀλεξανδρείας καὶ στὸν Πατριάρχη Ἀντιοχείας πῶς νὰ ἔχωμε ἐμπιστοσύνη; Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ διαφυλάξῃ Ὁρθόδοξο τὸν Πατριάρχη Ἱεροσολύμων, γιὰ νὰ μποροῦν οἱ πιστοὶ νὰ ἐπισκέπτονται τοὺς Ἁγίους Τόπους χωρὶς βαρεῖα καρδιά καὶ νὰ προσκυνοῦν ἐκεῖ, «οὗ ἔστησαν οἱ πόδες Κυρίου».

Ἀπὸ τὸ Ἐξωτερικὸ ἄς ἔλθωμε στὸ Ἐσωτερικὸ, ἄς ἔλθωμε στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, τὴν πιὸ ὑπολογίσιμη σήμερα τοπικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Ἐπειδὴ δὲν εἶχαμε τὴν πονηρία τῶν οἰκουμενιστῶν, ἀλλ' εἶχαμε, κατὰ τὴν ἔκφραση τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, «ἀφελότητα καρδίας» (Πράξ. 2:46), νομίζαμε, ὅτι ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀσχέτως ἄλλων πραγμάτων, δυσαρέστων, στὸ θέμα τῆς Πίστεως εἶνε αὐστηρῶς Ὁρθόδοξη. Δυστυχῶς ὅμως πλανηθήκαμε. Ὁ Οἰκουμενισμὸς ἔχει προσβάλει καὶ τὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἔχει ἐπιφέρει ἀπὸ ἄμβλυση τοῦ Ὁρθόδοξου αἰσθητηρίου μέχρι αἵρεσι. Μητροπολίτης δήλωσε, ὅτι οἱ προγαμιαῖες σχέσεις, τουτέστιν ἢ πορνεία, δὲν εἶνε ἁμαρτία. Ἄλλος Μητροπολίτης ὑποστήριξε τοὺς Μονοφυσῖτες. Ἄλλος ἐκτὸς ἄλλων κήρυξε, ὅτι μόνον οἱ Χιλιασταί, ἐπειδὴ ἀρνοῦνται τὸ δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος, εἶνε αἰρετικοί, ὅλοι δὲ οἱ ἄλλοι ἑτερόδοξοι, Παπικοί, Προτεστάντες καὶ λοιποί, εἶνε ἐν τάξει. Ἄλλος

δήλωσε, ὅτι ἡ προσκύνησι τῶν ἱερῶν εἰκόνων καὶ τῶν ἱερῶν λειψάνων εἶνε εἰδωλολατρία. Ἄλλος ἵδρυσεν ἄτυπη Θεολογικὴ Ἀκαδημία καὶ προσκαλεῖ οἰκουμενιστᾶς καὶ ἄλλους ἀσεβεῖς καὶ ὁμιλοῦν. Ἄλλος ἔχει ἐγκάρδιες σχέσεις μὲ Παπικούς τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ὅλοι οἱ Ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μηδενὸς ἐξαιρουμένου, ὑπέγραψαν Ἐγκύκλιο,

συμφώνως πρὸς τὴν ὁποία καλῶς ἐπραξεν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μὲ τὸ νὰ δεχθῆ τὸν Πάπα. Βεβαίως πολλοὶ διαφωνοῦσαν. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ δηλώσῃ δημοσίως τὴ διαφωνία του. Ὑπέκυψε στὴν οἰκουμενιστικὴ πίεσι... Ἐπίσης κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἱεράρχες τοὺς ἐνόχους γιὰ ἀντορθόδοξες καὶ οἰκουμενιστικὲς δηλώσεις καὶ ἐνέργειες δὲν τιμωρήθηκε. Καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς καλοὺς θεωρουμένους ἱεράρχες δὲν ὕψωσε ρωμαλέα φωνὴ κατὰ τῶν ἐκτρεπομένων ἀπὸ τὶς γραμμὲς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ δὲν ἔπαυσε τὸ μνημόσυνο οὔτε τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας, ποὺ προχώρησε σὲ πλήρη ἔνωση μὲ τοὺς Μονοφυσῖτες.

Καὶ πῶς λοιπὸν νὰ ἔχωμε ἐμπιστοσύνη στὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος;

5. ΠΩΣ ΝΑ ΕΧΩΜΕ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ; (Μέρος 2ο)

Με τὸ λόγο του, «Νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μᾶς», μήπως ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χριστόδουλος δὲν ἐννοεῖ νὰ ἔχωμε ἐμπιστοσύνη στοὺς ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας γενικῶς, ἀλλ' ἐννοεῖ νὰ ἔχωμε ἐμπιστοσύνη στὸ πρόσωπό του εἰδικῶς; Ἄς ἔλθωμε λοιπὸν καὶ στὴ Μακαριότητά του.

Ἀρχικῶς, ὅταν ὁ κ. Χριστόδουλος ἐξελέγη Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, χαρήκαμε. Καὶ ὅταν κατὰ τὴν ἐνθρόνισή του ἐξεφώνησε τὸν μνημειώδη ἐκεῖνο λόγο καὶ ὅταν ἔγιναν οἱ μεγαλειώδεις ἐκεῖνες λαοσυναξίες καὶ ὅταν ἀκούσθηκαν ὑπέροχες ὁμιλίες καὶ μεγάλες ἐξαγγελίες καὶ ἐπαγγελίες, ἰδίως περὶ καθάρσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἐνθουσιαστήκαμε. Ἠλπίσαμεν, ὅτι αὐτὸς ἔστιν ὁ μέλλων λυτροῦσθαι τὸν νέον Ἰσραήλ. Ἀλλ' ἤδη ἄγει τὸ ἔκτον ἔτος, ἀφ' οὗ ἐγένετο Ἀρχιεπίσκοπος, καὶ οὐδὲν γενναῖον ἐγένετο ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Στὴν ἐξαετία τῆς Ἀρχιεπισκοπικῆς ἐξουσίας τοῦ εἶδαμε στὸν Ἀρχιεπίσκοπο ὠρισμένα καλά: Πλουσία γνῶσι, σπανία ὁμιλητικὴ ἰκανότητα, πλουσία διασπορὰ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἀκάματη δραστηριότητα. Ἀλλὰ στὸν Ἀρχιεπίσκοπο εἶδαμε καὶ πράγματα, τὰ ὁποῖα λυποῦν καὶ ἀπογοητεύουν τοὺς συνειδητοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς. Εἶδαμε διπλωματία καὶ διγλωσσία, πού δὲν συνάδουν πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς εὐθύτητος καὶ τῆς εἰλικρινείας τοῦ Χριστιανισμοῦ. Εἶδαμε μεγαλομανία καὶ ἐπιδειξιμανία, πού δὲν συμβιβάζονται πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ταπεινώσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ. «Μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες, ἀλλὰ τοῖς ταπεινοῖς συναπαγόμενοι», παραγγέλλει ὁ Ἀπόστολος (Ρωμ. 12:16). Εἶδαμε πολυτέλεια, ἀσυμβίβαστη πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς πτωχείας καὶ ἀπλότητος. Ἀντιθέτως πρὸς τὴν παραγγελία τοῦ Ἀποστόλου πρὸς τὸν Ἐπίσκοπο Τιμόθεο, «Μηδὲν ποιῶν κατὰ προσκλισιν» (Α΄ Τιμ. 5:21), εἶδαμε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο νὰ ἐνεργῇ ἐκλογὲς Ἀρχιερέων εὐνοιοκρατικῶς, ἐκλέγοντας «ἡμετέρους». Ἀντιθέτως πάλι πρὸς τὴν ἀποστολικὴν παραγγελία, «Χεῖρας ταχέως μηδενὶ ἐπιτίθει, μηδὲ κοινώνει ἀμαρτίαις ἄλλοτρίαις» (Α΄ Τιμ. 5:22), ὁ Ἀρχιεπίσκοπος προέβη σὲ χειροτονίες διαβεβλημένων προσώπων. Βεβαίως ἐξελέγησαν καὶ χειροτονήθηκαν καὶ ἀδιάβλητα πρόσωπα, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀμνηστεύει τὸν Ἀρχιεπίσκοπο γιὰ τὴν ἐκλογή καὶ τὴν χειροτονία τῶν διαβεβλημένων προσώπων. Κληρικοί, μάλιστα καὶ Ἐπίσκοποι, ἀποδεδειγμένως σκανδαλοποιοὶ μὲ σεξουαλικά, οἰκονομικά καὶ ἄλλα βρώντα σκάνδαλα, τυγχάνουν ὄχι ἀπλῶς ἀνοχῆς, ἀλλὰ καὶ προστασίας. Ἀντιθέτως δὲ δύο ἀπὸ τοὺς ἀδιαβλήτους Μητροπολίτες, τοὺς ὁποίους ἐξεθρόνισεν ὁ μακαρίτης Σεραφεῖμ, παραμένουν καὶ ἐπὶ Χριστοδούλου ἀδικημένοι καὶ συκοφαντούμενοι ὡς «ἀκοινώνητοι».

Ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποφαινόμενος παραμένω «ἀφωρισμένος», διότι διέπραξα... τὸ ἔγκλημα νὰ ἐλέγξω αἰρεσιάρχη Ἀρχιεπίσκοπο καὶ νὰ ὑπερασπίσω τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Πίστη τοῦ Χριστοῦ. Ὁ κ. Βαρθολομαῖος, βλέποντας, ὅτι δὲν δύναται νὰ σταθεῖ κατηγορία ἐναντίον μου στὴν Αὐστραλία, μετέθεσε τὸ θέμα στὴν Ἑλλάδα. Ἀντιφάσκοντας πρὸς ὅ,τι ἀνακοινώθηκε ἀρχικῶς, ἰσχυρίσθηκε, ὅτι ἀφωρίσθηκα γιὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἐπεισόδια στὸν ἱερὸ ναὸ τῆς Μεταμορφώσεως Κηφισιάς στὶς 5 Αὐγούστου 1993! Ὡς τέκνο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπευθύνθηκα πρὸς τὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας μου καὶ ζήτησα ν' ἀποφανθῇ περὶ τοῦ ἂν ὁ περιβόητος ἀφορισμὸς μου εἶνε δίκαιος ἢ ἄδικος, ἔγκυρος ἢ ἄκυρος. Ἀλλ' ἀπάντηση δὲν δόθηκε, προφανῶς γιὰ λόγους σκοπιμότητος, γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστηθῇ ὁ κ. Βαρθολομαῖος καὶ μερικοὶ ἄλλοι. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος ἐξεδήλωσε καλὴ πρόθεσι, ἀλλὰ δὲν

προχώρησε, έμεινε στην καλή πρόθεσι, διότι ή καλή πρόθεσι δέν στοιχίζει, ένω οι ήρωικές αποφάνσεις και αποφάσεις στοιχίζουν. Για ύψηλους όμως τίτλους, μνημόνευσι ονομάτων και δικαιοδοσίες ο Αρχιεπίσκοπος δίνει μάχες με τον Πατριάρχη... Μερικοί νομίζουν, ότι ο άφορισμός μου με άπασχολεϊ σοβαρώς. Αλλά δέν με άπασχολεϊ σοβαρώς. Τον θεωρώ άστεϊο και γελοϊο. Τιμή και όχι μομφή για μένα. Και εύχαριστώ τo Θεό, διότι με άξίωσε ν' άφορισθώ για τ' όνομά του. Θίγω δέ τo θέμα του ψευτοαφορισμοϋ μου, καθώς έθιξα και άλλα θέματα, προς έλεγχο των διοικούντων την Έκκλησία. Δυστυχώς ή Διοικοϋσα Έκκλησία και επί Χριστοδούλου διαπράττει κραυγαλέες άδικίες και άνέχεται κραυγαλέες άδικίες, δέν άγωνίζεται υπέρ δικαιοσύνης, δέν κάνει τίποτε γενναϊο και ήρωικό προς άποκατάσταση του δικαίου.

Τόσο λείπει τo γενναϊο φρόνημα από την Έκκλησιαστική Διοίκηση, ώστε φοβεϊται τa είρωνικά σχόλια των κοσμικών, ιδίως των δημοσιογράφων, και δέν τολμᾷ νά έκδώση μία έγκύκλιο, με την όποία νά έλέγχη την άναίδεια και την άναισχυντία των γυναικών, που έμφανίζονται δημοσίως ήμίγυμνες και σχεδόν όλόγυμνες, και πέταξαν έξω και τις κοιλιές τους και τούς όμφαλούς τους, και εισέρχονται άσυστόλως και στους ιερούς ναούς. Ο Αρχιεπίσκοπος κάλεσε τούς νέους νά έλθουν στην Έκκλησία όπως εϊνε. Μ' αυτό τo λόγο έμεϊς νομίζουμε, ότι ο Αρχιεπίσκοπος δέν εξέφρασε μοντερνιστική άντίληψη, δέν ένέκρινε τις γυμνιστικές και τις έξαλλες μόδες, άλλ' ήθελε νά εϊπη: Έλᾶτε στην Έκκλησία όπως εϊσθε και θά τa βροϋμε. Οι νέοι όμως εξέλαβαν τo λόγο του Προκαθημένου με μοντερνιστική έννοια, έμφανίζονται δημοσίως και εισβάλλουν και στους ναούς όπως θέλουν, και όταν κανείς τούς κάνη παρατήρησα ή τούς συμβουλεύση νά έχουν σεμνή έμφάνισι, επικαλοϋνται τo λόγο του Προκαθημένου λέγοντας αύθαδέστατα: Ο Αρχιεπίσκοπος εϊπε νά έμφανιζόμεθα όπως εϊμεθα. Καλλίτερα καταλαβαίνετε σεϊς από τον Αρχιεπίσκοπο;... Μεγάλη ζημιά στη νεότητα έκανε ο άρχιεπισκοπικός λόγος. Και αν όντως αύτός ο λόγος δέν ήταν μοντερνιστικός, αλλά παρεξηγήθηκε, όπως έμεϊς νομίζουμε, δέν έπρεπε ο Αρχιεπίσκοπος νά δώση έξηγήσεις και νά άρη την παρεξήγησι; Αλλά ποϋ τόλμη για ν' άντιμετωπίση ο Αρχιεπίσκοπος τa είρωνικά σχόλια του κόσμου;

Ο Απόστολος γράφει: «Επεφάνη ή χάρις του Θεοϋ ή σωτήριος πάσιν άνθρωποις, παιδεύουσα ήμᾶς, ίνα άρνησάμενοι την άσέβειαν και τας κοσμικᾶς έπιθυμίας σωφρόνως και δικαίως και εύσεβῶς ζήσωμεν έν τῷ νϋν αϊώνι» (Τίτ. 2:11-12). Ός προς τo «σωφρόνως» και «δικαίως», ως προς τή χριστιανική ήθική δηλαδή, ο Μακαριώτατος έχει χαλαρές άντιλήψεις συμφώνως προς όσα προηγουμένως γράψαμε. Και ως προς τo «εύσεβῶς», ως προς τή χριστιανική πίστι δηλαδή, ποιες άντιλήψεις έχει και ποιες συμπεριφορές; Ηλεγξε ποτέ τούς Πατριάρχες για τόν Οικουμενισμό τους, για τις έκτροπές τους από τις γραμμές της Όρθοδοξίας; Ηλεγξε τόν χειρότερο αίρετικό κληρικό όλων των αϊώνων, τόν Αύστραλίας Στυλιανό; Τιμώρησε ή ήλεγξε τουλάχιστον οικουμενιστᾶς Ιεράρχες της Έκκλησίας της Ελλάδος, της όποίας εϊνε Προκαθήμενος; Αλλά πῶς νά τιμωρήση ή νά έλέγξη ο Αρχιεπίσκοπος οικουμενιστᾶς, άφοϋ ο ίδιος άποδεικνύεται οικουμενιστής; Τάσσεται υπέρ της συνεχίσεως του Διαλόγου με τούς Παπικούς, καιτοι μέχρι τώρα ο Διάλογος άπεδείχθη άκαρπος, αλλά και έπιζήμιος. Έχει πολλά «σύρ' τὰ φέρ' τα» με τούς Παπικούς, καιτοι τa αύξανόμενα άνοιγματα προς αύτούς έγκυμονοϋν κίνδυνο σχίσματος, όπως όμολόγησεν άλλος οικουμενιστής Ιεράρχης, όμογάλακτος έν Χριστῷ άδελφός του. Θά μείνη δέ στην Ιστορία ως ο Αρχιεπίσκοπος, ο όποιος έφερε στην Ελλάδα τόν Πάπα. Ο Απόστολος Ιωάννης ρητῶς λέγει, νά μη δεχόμεθα στο σπίτι μας και νά μη χαιρετίζωμε διδάσκαλο αίρέσεως (Β' Ιωάν. 10). Ο πιστός λαός άντιδροϋσε στον έρχομό του Πάπα ως θρησκευτικού άρχηγοϋ και

στην υποδοχή του από την Έκκλησία. Άλλ' ό κ. Χριστόδουλος, υπεράνω του Άποστόλου και τοῦ πιστοῦ λαοῦ θέτοντας τόν ἑαυτό του, τὸ θέλημά του, ἄναψε πράσινο στὸν θρησκευτικὸ πλανητάρχη καὶ ἦλθε στήν Ἑλλάδα καὶ τὸν υποδέχθηκε ἐπισημότατα. Καὶ ναὶ μὲν μίλησε γιὰ δογματικές διαφορές τῶν Ὁρθοδόξων πρὸς τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς, ἀλλὰ τὸν προσφώνησε ὡς «ἀγιώτατον» καὶ ὡς «Ἐπίσκοπον Ρώμης», ἐνῶ οἱ αἰρετικοὶ δὲν ἔχουν ἀποστολική διαδοχή καὶ ἱερωσύνη. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τάσσεται καὶ ὑπὲρ τῶν Διαθρησκειακῶν Συναντήσεων, καὶ συγκαλεῖ τέτοιες Συναντήσεις. Ξέφυγαν δὲ ἀπὸ τὸ ἔρκος τῶν ὁδόντων του καὶ καθαρῶς αἰρετικές ἐκφράσεις. Πρὸς Μουσουλμάνους εἶπε: Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ σας νὰ σᾶς εὐλογή! Ἐπίσης δήλωσε: Ὅλοι ἀνήκουμε στὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, καὶ αὐτοὶ ποὺ δὲν πιστεύουν καὶ αὐτοὶ ποὺ δὲν εἶνε Χριστιανοί! Ὡστε στὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, στήν Ἑκκλησία δηλαδή, ἀνήκουν καὶ οἱ ἀλλόθρησκοι! Κήρυγμα πανθρησκείας.

Μακαριώτατε! Κατόπιν ὅσων ἀναφέραμε, ἀλλὰ καὶ ἄλλων, τὰ ὁποῖα παραλείψαμε, ὁ εὐσεβὴς λαός, ποὺ γνωρίζει τὴν Πίστι καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, πῶς μπορεῖ νὰ σᾶς ἔχη ἐμπιστοσύνη; Σᾶς σεβόμεθα ὡς Ἀρχιεπίσκοπο, προσευχόμεθα γιὰ σᾶς (ἐνῶ οἱ μεγάλοι καὶ τρανοί, μὲ τοὺς ὁποίους εὐχαριστεῖσθε νὰ ἐπικοινωνῆτε καὶ νὰ συναναστρέφεσθε, δὲν προσεύχονται), ἐκτιμοῦμε καὶ θαυμάζουμε ὠρισμένα προσόντα, μὲ τὰ ὁποῖα σᾶς προίκισε ὁ Θεός, ἀλλὰ γιὰ ὠρισμένες ἀντιλήψεις σας καὶ συμπεριφορές σὲ θέματα πνευματικότητας καὶ Πίστεως κλονιζόμεθα ἀπέναντί σας, θλιβόμεθα καὶ ἀνησυχοῦμε σοβαρῶς. Μὴν ἀκούετε ἐπιπολαίους, ἰδιοτελεῖς καὶ κόλακες ἀνθρώπους. Ἀκοῦστε εἰλικρινεῖς φωνές συνειδητῶν Χριστιανῶν, ποὺ ἀγαποῦν τὸ Θεὸ καὶ ἀγαποῦν καὶ ἐσᾶς. Εἶσθε εὐφυῆς, εὐφύεστατος. Ἀλλὰ, παρὰ τὴν εὐφυΐα σας, ἀδικεῖτε τὸν ἑαυτό σας καὶ τὴν Ἑκκλησία. Χρησιμοποιήσετε τὴν εὐφυΐα σας καὶ τὴν ἐξουσία σας γιὰ τὸ καλὸ τῆς Ἑκκλησίας καὶ τοῦ ἑαυτοῦ σας. Ἀλλάξτε νοοτροπία καὶ πορεία. Βαδίστε ἀκριβῶς πάνω στὶς γραμμὲς τῆς Ὁρθοδοξίας. Πορευθῆτε στὰ ἴχνη τῶν Πατέρων, ἰδίως τῶν προμάχων τῆς Πίστεως. Ἀγαπήσετε καὶ ἐκτιμήσετε υπεράνω ὅλων των ἀνθρώπων τὸν πιστὸ καὶ ταπεινὸ λαό, διότι κυρίως γι' αὐτὸν ὑπάρχετε ὡς ἐκκλησιαστικὸς ἡγέτης, καὶ αὐτὸς εἶνε τὸ κριτήριό τῆς ἀληθείας καὶ ὁ φύλαξ τῆς Πίστεως. Ἀλλοιωθῆτε τὴν ἀλλοίωσι τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου. Καὶ ὅταν ὁ πιστὸς λαὸς διαπιστώσῃ τέτοια ἀλλοίωσι, θὰ σᾶς περιβάλῃ μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη του, καὶ ὁ Θεὸς θὰ σᾶς δώσῃ πλουσία τῆ χάριτος, καὶ θὰ ἐκτελέσετε τὸν τόσο ὑψηλὸ ὅσο καὶ δύσκολο προορισμό σας, καὶ θ' ἀναδειχθῆτε ὄντως δοῦλος Χριστοῦ κατὰ τὸ ὄνομά σας, καὶ θὰ εὐαρεστήσετε τὸ Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀναχωρώντας ἀπὸ τὸ μάταιο τοῦτο κόσμος δὲν θὰ πᾶτε κάτω, ἀλλὰ θὰ πᾶτε ἐπάνω, καὶ θὰ εἶσθε ὄντως μακαριώτατος.

6. ΖΗΤΟΥΜΕ ΔΙΑΛΟΓΟ

Οί οίκουμενισταὶ ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας εἶνε ὑπέρμαχοι τοῦ διαλόγου μὲ τοὺς ἑτεροδόξους. Καὶ ἐμεῖς εἴμεθα ὑπὲρ τοῦ διαλόγου μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, ἀλλὰ κατ' ἀρχὴν. Ὅταν δὲν ὑπάρχουν προϋποθέσεις γιὰ τὴ διεξαγωγή διαλόγου, καὶ προπάντων εἰλικρίνεια, ὁ δὲ διάλογος ἀποβαίνει ἄκαρπος, ἀλλὰ καὶ ἐπιζήμιος γιὰ τὴν Ἐκκλησία, τότε ἐρρέτω ὁ διάλογος!

Ἐν τούτοις οἱ οίκουμενισταὶ ἡγέτες ἐπιμένουν στὸν διάλογο μὲ τοὺς ἑτεροδόξους. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ εὐσεβὴς λαὸς ἔχει ἀντιρρήσεις ὡς πρὸς τὸν διάλογο, καὶ γενικότερα ὡς πρὸς τὶς θρησκευτικὲς σχέσεις καὶ τοὺς συγχρωτισμοὺς μὲ ἑτεροδόξους, καὶ πολλοὶ σκανδαλίζονται ἀπὸ τοὺς ἐναγκαλισμοὺς Ὁρθοδόξων καὶ αἰρετικῶν, γι' αὐτὸ καὶ ἐμεῖς ζητοῦμε διάλογο τῶν οίκουμενιστῶν ἡγετῶν τῆς Ἐκκλησίας, Πατριαρχῶν, Ἀρχιεπισκόπων, Μητροπολιτῶν καὶ λοιπῶν, μὲ ἐμᾶς τοὺς διαφωνοῦντες.

Οἱ ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχουν προπάντων γιὰ τὸν εὐσεβῆ λαὸ γι' αὐτοὺς ποὺ πιστεύουν στὴν Ὁρθοδοξία, προσεύχονται, ἐκκλησιάζονται τακτικῶς, ἐξομολογοῦνται τὶς ἁμαρτίες τους, κοινωνοῦν τὸν Κύριο, ἐκδηλώνουν ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ φιλοῦν τὰ χέρια τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας. Ἀφοῦ δὲ οἱ πιστοὶ διαφωνοῦν πρὸς τὸν Οἰκουμενισμό, καὶ μάλιστα πρὸς τὶς οίκουμενιστικὲς ἀντιλήψεις, δηλώσεις καὶ ἐνέργειες ἡγετῶν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ πολλοὶ σκανδαλίζονται ἐξ αἰτίας αὐτῶν, γι' αὐτὸ οἱ οίκουμενισταὶ ἡγέτες εἶνε ὑποχρεωμένοι ν' ἀνοίξουν διάλογο μὲ ἐκπροσώπους τοῦ πιστοῦ λαοῦ, καὶ νὰ προσαγάγουν τὰ ἐπιχειρήματά τους γιὰ τὰ οίκουμενιστικὰ φρονήματα καὶ τὴν οίκουμενιστικὴ τακτικὴ τους, καί, ἂν ἔχουν δίκαιο, νὰ πείσουν γι' αὐτὸ τὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ τὸν καθησυχάσουν, ἀλλὰ νὰ ἡσυχάσουν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὶς ἀντιδράσεις τοῦ λαοῦ.

Παναγιώτατε, Μακαριώτατοι, Σεβασμιώτατοι καὶ πάντες οἱ οίκουμενισταὶ ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας! Ἐμεῖς οἱ ἀντιοικουμενισταί, ἄλλοι ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ καὶ ἄλλοι ἡγέτες, ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή καὶ ἀπὸ τὴν Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μαθαίνουμε πράγματα διαφορετικὰ καὶ ἀντίθετα πρὸς τὰ δικά σας φρονήματα καὶ τὶς δικές σας στάσεις καὶ πράξεις ἐν σχέσει μὲ τοὺς αἰρετικούς. Καὶ ἀποροῦμε πῶς ἄλλα διδάσκει ἡ Ἁγία Γραφή καὶ ἡ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἄλλα φρονεῖτε καὶ πράττετε ἐσεῖς.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Πίστεώς μας, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, τοῦ ὁποῦ, ὅπως κατὰ κόρον τονίζετε, εἶσθε «εἷς τόπον καὶ τύπον», δίνει μεγάλη σημασία καὶ σ' ἓνα «ἰῶτα» καὶ σὲ μία «κεραία», γραμμοῦλα, τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀποκλείει ἀπὸ τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ «λύση», θ' ἀκυρώση, θ' ἀπορρίψη καὶ «μὴν των ἐλαχίστων ἐντολῶν» (Ματθ. 5:18,19). Ὁ Χριστὸς ἐπίσης συνιστᾷ νὰ προσέχωμε ἀπὸ τοὺς «ψευδοπροφήτας», τοὺς ψευδοδιδασκάλους, τοὺς αἰρετικούς, καὶ χαρακτηρίζει αὐτοὺς «λύκους ἐν ἐνδύμασι προβάτων», προβατοσχήμους λύκους (Ματθ. 7:15).

Καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος χαρακτηρίζει τοὺς αἰρετικούς «λύκους βαρεῖς μὴ φειδομένους τοῦ ποιμνίου» (Πράξ. 20:29). Καὶ «μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοουθεσίαν» συνιστᾷ νὰ τοὺς ἐγκαταλείπωμε ὡς διεστραμμένους (Τίτ. 3:10). Ἐνα δὲ διεστραμμένο, ποὺ διέστρεφε τὶς ἀλήθειες τοῦ Θεοῦ, ἤλεγξε μὲ αὐστηροτάτη γλῶσσα: «Ὡ πλήρης παντὸς δόλου καὶ πάσης ραδιουργίας, υἱὲ Διαβόλου, ἐχθρὲ πάσης δικαιοσύνης, οὐ παύση διαστρέφω τὰς ὁδοὺς Κυρίου τὰς εὐθείας;». Δὲν τὸν ἤλεγξε δὲ μόνο, ἀλλ' ἐξήγγειλε καὶ ἄμεση τιμωρία τοῦ ἀπὸ

τὸν Κύριο, τύφλωσι, πρὸς μετάνοιαν. Ὁ Παῦλος ἐξαπέλυεν ἀναθέματα ἐναντίον τῶν αἰρετικῶν (Γαλ. 1:8,9) καὶ ἀφώριζεν αἰρετικούς καὶ τοὺς παρέδιδε στὸ Σατανᾶ γιὰ νὰ βασανίζωνται πρὸς διόρθωσιν (Α΄ Τιμ. 1:20).

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ὁμιλεῖ γιὰ «αἰρέσεις ἀπωλείας» (Β΄ Πέτρ. 2:1). Συμφώνως πρὸς τὸν ἀποστολικὸ τοῦτο λόγο, οἱ αἰρέσεις εἶνε διδασκαλίες, ποὺ ὁδηγοῦν στὴν ἀπώλεια, στὴν κόλασι, στὴν αἰώνια δυστυχία. Χαρακτηρίζει δὲ καὶ ὁ Πέτρος τοὺς αἰρετικούς μὲ αὐστηροτάτη γλῶσσα, «κατάραι τέκνα!» (Β΄ Πέτρ. 2:14).

Καὶ ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης, ὁ μαθητὴς τῆς ἀγάπης, εἶνε αὐστηρότατος ἀπέναντί των αἰρετικῶν. Τοὺς χαρακτηρίζει «ἀντιχριστοὺς» (Α΄ Ἰωάν. 2:18, Β΄ Ἰωάν. 7). Καὶ διδάσκαλο αἰρέσεως συνιστᾷ νὰ μὴ δεχώμεθα στὸ σπίτι μας καὶ νὰ μὴ τὸν χαιρετίζωμε, ἀλλιῶς γινόμεθα συνένοχοί του (Β΄ Ἰωάν. 10-11).

Καὶ ὁ ἀδελφόθεος Ἰούδας εἶνε καταπέλτης ἐναντίον τῶν αἰρετικῶν. Ἡ Ἐπιστολὴ τοῦ εἶνε γεμάτη ἀστροπελέκια κατ' αὐτῶν.

Ὅπως δὲ οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι, ἔτσι καὶ οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἦταν σφοδροὶ πολέμοι τῶν αἰρέσεων καὶ ἐκφράζονταν μὲ τὴ μεγαλύτερη αὐστηρότητα γιὰ τοὺς αἰρετικούς. Χαρακτηριστικῶς ἀναφέρουμε, ὅτι ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, ὁ μεγαλύτερος προφήτης τῆς Ὁρθοδοξίας, σὲ στιγμὴ προφητικῆς ἐμπνεύσεως εἶπε γιὰ τὸν Πάπα: «Τὸν Πάπα νὰ τὸν καταράσθε. Εἶνε ἀντίχριστος. Θὰ εἶνε ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ». Ἡ τελευταία φράσι, «θὰ εἶνε ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ», δεικνύει, ὅτι ὁ ἅγιος Κοσμάς μίλησε γιὰ τὸν Πάπα ὡς προφήτης, καὶ ἄρα θεοπνεύστως καὶ ἀλαθῆτως.

Παναγιώτατε, Μακαριώτατοι, Σεβασμιώτατοι καὶ λοιποὶ οἰκουμενισταὶ ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας! Ἐμεῖς οἱ ἀντιοικουμενισταὶ ζητοῦμε διάλογο μαζί σας, γιὰ νὰ μᾶς λύσετε τὶς ἀπορίες μας. Γιατί ὁ Χριστός, οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Πατέρες ἦταν αὐστηρότατοι ἀπέναντί των αἰρετικῶν καὶ σφοδροὶ πολέμοί των, ἐνῶ ἐσεῖς ἔχετε ἄλλες ἀντιλήψεις καὶ ἐγκάρδιες σχέσεις μὲ τοὺς αἰρετικούς; Μήπως ἐσεῖς ἀντιλαμβάνεσθε ὀρθῶς τὸ Χριστό, τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς Πατέρες, ἐμεῖς δὲ τοὺς ἀντιλαμβανόμεθα ἐσφαλμένως; Ἡ μήπως ἐκεῖνοι εἶχαν στενὸ πνεῦμα, ἐσεῖς δὲ ἔχετε εὐρύ, ἐκεῖνοι ἐπίσης εἶχαν λιγώτερη ἀγάπη, ἐσεῖς δὲ ἔχετε μεγαλύτερη; Ἡ μήπως τὸ Εὐαγγέλιο δὲν ἔχει διαχρονικὴ σημασία, οἱ καιροὶ ἄλλαξαν (Νέα γὰρ ἐποχή), καὶ πρέπει ν' ἀλλάξη καὶ τὸ Εὐαγγέλιο; Ζητοῦμε διάλογο, δημόσιο διάλογο, διὰ τοῦ Τύπου ἢ τῆς Ραδιοφωνίας ἢ τῆς Τηλεοράσεως ἢ καὶ ὄλων των μέσων τῆς δημοσιότητος, γιὰ νὰ μᾶς λύσετε τὶς ἐν λόγῳ ἀπορίες καὶ ἄλλες σχετικέες, καί, ἂν λύσετε τὶς ἀπορίες, νὰ ἡσυχάσωμε ἐμεῖς ἀπὸ σας καὶ ἐσεῖς ἀπὸ μας.

Ὁ Χριστὸς ἔκανε διάλογο καὶ μὲ μιὰ ἀμαρτωλὴ γυναῖκα, ἀκόμη καὶ μὲ τοὺς θανασίμους ἐχθροὺς του. Οἱ οἰκουμενισταὶ ἡγέτες, οἱ φέροντες στὰ ἐγκόλπιά τους τὸ Χριστὸ καὶ φερόμενοι ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ Χριστοῦ, δὲν θὰ καταδεχθοῦν νὰ κάνουν διάλογο μὲ τὸν πιστὸ λαό; Ὁ Χριστὸς εἶπε, «Μὴ καταφρονήσητε ἐνός των μικρῶν τούτων» (Ματθ. 18:10). Οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Χριστοῦ θὰ καταφρονήσουν ὀλόκληρο πιστὸ λαό; Ὁ Χριστὸς εἶπε, «Ὅς ἂν σκανδαλίσῃ ἓνα των μικρῶν τούτων τῶν πιστευόντων εἰς ἐμέ, συμφέρει αὐτὸ ἵνα κρεμασθῇ μύλος ὀνικός εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ καταποντισθῇ ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλάσσης» (Ματθ. 18:6). Φοβερὸς λόγος! Πολὺ σοβαρὸ το νὰ σκανδαλίσῃ κανεὶς σὲ θέμα ἠθικῆς. Ἀλλὰ πολὺ σοβαρώτερό το νὰ σκανδαλίσῃ κανεὶς σὲ θέμα πίστεως. Οἱ οἰκουμενισταὶ ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸν οἰκουμενισμὸ τοὺς ἔχουν σκανδαλίσῃ ἀναριθμήτους σὲ θέματα πίστεως. Καὶ δὲν θὰ θελήσουν νὰ ἄρουν τὸν σκανδαλισμὸ

ἀναριθμήτων ψυχῶν; Καὶ ἂν θεωροῦν τοὺς ἑαυτοὺς τῶν σοφῶν καὶ ἑμᾶς ἀνοήτους, πάλιν εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ κάνουν διάλογο μαζί μας, διότι ὁ Ἀπόστολος λέγει: «Σοφοῖς τὲ καὶ ἀνοήτοις ὀφειλέτης εἰμὶ» (Ρωμ. 1:14).

Ἐκπρόσωποι τοῦ πιστοῦ λαοῦ, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, μετὰ χαρᾶς θὰ μετάσχουν στὸν προτεινόμενο διάλογο. Ἐμπρὸς λοιπόν, οἰκουμενισταὶ ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας! «Δεῦτε καὶ διαλεχθῶμεν»! Καὶ ἂν ἀπὸ τὸν διάλογο ἀποδειχθῇ, ὅτι ἔχετε δίκαιο, θὰ σᾶς ἀκολουθήσωμε. Ἄλλ' ἂν ἀποδειχθῇ, ὅτι ἔχετε ἄδικο, τότε νὰ ἐγκαταλείψετε τὸν ὀλισθηρὸ δρόμο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ νὰ ἐπανενταχθῆτε ἀκριβῶς στὶς αἰώνιες γραμμὲς τῆς Ὁρθοδοξίας, γιὰ νὰ εἴσθε ἄξιοι ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἄξιοι τιμῆς καὶ ὑπολήψεως ἀπὸ τὸν πιστὸ λαό.

7. ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ ΚΑΙ ΘΕΟΣ ΚΑΤΑ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΝ

“Όλες οί Θρησκευείες καί ὅλοι οί λαοί τόν ἴδιο Θεό λατρεύουν μέ διαφορετικό τρόπο.

Τάδε ἔφη ἡ Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότης, ἡ Κορυφή τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως κ. Βαρθολομαῖος. Καί προτοῦ ὁ Παναγιώτατος εἶπη αὐτά τὰ λόγια, εὐκόλως θά ἠδύνατο νά συναγάγη κανεῖς τὸ νόημα αὐτῶν τῶν λόγων ἀπὸ ἄλλα λόγια του, καί ἀπὸ οἰκουμενιστικῆς καί διαθρησκευτικῆς ἐνέργειάς του. «Οὐ γὰρ αὐτοῦ τα νοήματα ἀγνοοῦμεν» (Β' Κορ. 2:11).

Τάδε ἔφη ὁ κ. Βαρθολομαῖος. Ἄλλ' ἐκτὸς αὐτοῦ καί ἄλλοι, κληρικοὶ καί λαϊκοί, ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὸ πονηρὸ πνεῦμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, λέγουν τὰ αὐτά ἢ παρόμοια: “Όλες οί Θρησκευείες εἶνε καλές. “Όλες οί Θρησκευείες ἀποβλέπουν στοῦ καλό. “Όλες οί Θρησκευείες ἔχουν τὸν αὐτὸ Θεό μέ διαφορετικό ὄνομα.

“Όλοι βεβαίως οί ἄνθρωποι ἔχουν ἔμφυτό το θρησκευτικό συναίσθημα. “Όλοι οί ἄνθρωποι ἀντιλαμβάνονται καί αἰσθάνονται, ὅτι ὑπάρχει τὸ Θεῖον. Ἄλλ' αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ὅλοι οί ἄνθρωποι λατρεύουν τὸν αὐτὸ Θεό; “Όχι, κ. Βαρθολομαῖε καί πάντες οί ὁμόφρονες! Γιά νά λατρεύουν ὅλοι τὸν αὐτὸ Θεό, τὸν ἀληθινὸ Θεό, ἀπαραίτητη προϋπόθεση εἶνε νά πιστεύουν ὅλοι σ' αὐτὸν καί νά μὴν ἀποστατοῦν ἀπ' αὐτόν. Ἄλλὰ δὲν πιστεύουν ὅλοι στὸν ἀληθινὸ Θεό, καί συνεπῶς δὲν λατρεύουν ὅλοι τὸν ἀληθινὸ Θεό. Γιά τοὺς ἐθνικοὺς ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει: «Ἦλλαξαν τὴν δόξαν τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ ἐν ὁμοιώματι εἰκόνοσ φθαρτοῦ ἀνθρώπου καί πετεινῶν καί τετραπόδων καί ἐρπετῶν» (Ρωμ. 1:23). Ἀντικατέστησαν τὴν ἔνδοξη μορφή τοῦ ἀθανάτου Θεοῦ μέ ὁμοίωμα (εἶδωλο) τῆς μορφῆς τοῦ θνητοῦ ἀνθρώπου καί πετεινῶν καί τετραπόδων καί ἐρπετῶν. Γράφει ἐπίσης ὁ ἀπόστολος: «Μετάλλαξαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ψεύδει, καί ἐσεβάσθησαν καί ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα» (Ρωμ. 1:25). Τὴν ἀλήθεια γιά τὸ Θεό ἀντικατέστησαν μέ τὸ ψεῦδος, καί προσκύνησαν καί λάτρευσαν τὴν κτίσι, ὅχι τὸν Κτίστη. Ἐρωτοῦμε, Παναγιώτατε: “Όσοι λατρεύουν τὸν ἀληθινὸ Θεό καί ὅσοι λατρεύουν «τὴν κτίσιν», τὰ «Τετράποδα» κλπ., λατρεύουν ὅλοι τὸν αὐτὸ Θεό; Ἐρωτοῦμε ἐπίσης: «Ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ», ἢ ἀλήθεια δηλαδή γιά τὸ Θεό, καί «τὸ ψεῦδος» εἶνε τὸ αὐτὸ πρᾶγμα;

Ὁ προφήτης Ἡλίας, ὁ μεγαλύτερός της Παλαιᾶς Διαθήκης, βλέποντας, ὅτι ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ παρασύρθηκε ἀπὸ ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης, σὰν τοὺς οἰκουμενιστᾶς, στὴ λατρεία τοῦ Βάαλ, δὲν εἶπε, «Δὲν πειράζει ὁ ἴδιος Θεὸς εἶνε ὁ Γιαχβὲ καί ὁ Βάαλ», ἀλλ' ὠργίσθη, ἔκλεισε μέ τὴν προσευχή τοῦ τὸν οὐρανὸ ἐπὶ τριάμιση ἔτη, ἤλεγξε βασιλέα καί λαό, ἀπέδειξε μέ θαῦμα, ὅτι ὁ ἀληθινὸς Θεὸς εἶνε ὁ Γιαχβὲ, καί μέ παρόρμησι τοῦ Θεοῦ θανάτωσε τοὺς προφῆτες τοῦ Βάαλ καί τοὺς ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης.

Δὲν νομίζετε, Παναγιώτατε, ὅτι σεῖς γιά τὸ Θεό ἔχετε διαφορετικό φρόνημα ἀπὸ τὸν ἀπόστολο Παῦλο καί ἀπὸ τὸν προφήτη Ἡλία; Δὲν νομίζετε ἐπίσης, ὅτι μέ τέτοιο φρόνημα τὴν ἐποχὴ τοῦ προφήτου Ἡλία θά ἦσασθε μεταξύ των ἱερέων τῆς αἰσχύνης καί δὲν θά γλυτώνατε ἀπὸ τὸ μαχαῖρι του; Ὁ ὑφιστάμενός σας Ἀρχιεπίσκοπος Αὐστραλίας, οἰκουμενιστῆς καί αὐτός, ὅπως σεῖς, καί αἵρετικός, σκέφθηκε, φαίνεται, τί θά πάθαινε, ἂν ζοῦσε τὴν ἐποχὴ τοῦ προφήτου Ἡλία, καί παρουσίασε τὸν προφήτη ὡς ἐγκληματία!

Άλλες Θρησκείες είναι μονοθεϊστικές και άλλες πολυθεϊστικές. Οι όπαδοί των μονοθεϊστικών Θρησκειών πιστεύουν σ' ένα Θεό, οι όπαδοί των πολυθεϊστικών Θρησκειών πιστεύουν σέ πολλούς Θεούς. Καί έρωτοϋμε, Παναγιώτατε: Πώς ό ένας Θεός τής μονοθεϊστικής Θρησκείας είναι ό ίδιος μέ τούς πολλούς Θεούς τής πολυθεϊστικής Θρησκείας;

Η Παλαιά Διαθήκη είναι θεόπνευστη. Άλλ' οι Ίουδαϊοί έν πολλοίς παρερμήνευσαν τήν Παλαιά Διαθήκη. Παρερμήνευσαν και τόν Θεό. Παραδέχονται ένα μόνο πρόσωπο στή Θεότητα, τόν Πατέρα. Καί πώς τώρα, κ. Βαρθολομαΐε, ό Θεός του Ίουδαϊσμοϋ είναι ό ίδιος μέ τόν τριαδικό Θεό του Χριστιανισμοϋ;

Πώς επίσης ό Θεός του Ίσλαμισμού, ό Άλλάχ, είναι και αυτός μέ τόν Θεό του Χριστιανισμοϋ, όπου ό Χριστός λατρεύεται ως Θεός, ένϋ ό Ίσλαμισμός δέν θεωρεί τόν Χριστό Θεό, άλλ' άνθρωπο προφήτη, και μάλιστα κατώτερο από τόν Μωάμεθ;

Πώς πάλι ό Θεός του Βουδδισμού, ό Βούδδας, άνθρωπος ποϋ θεοποιήθηκε, είναι ό αυτός μέ τόν Χριστό, Θεό ποϋ έγινε άνθρωπος; Όμοίως, πώς ό Κομφούκιος τής Θρησκείας του Κομφουκιανισμού, άνθρωπος θεοποιηθείς, είναι και αυτός μέ τόν Χριστό, Θεό ένανθρωπήσαντα;

Θρησκεία είναι και ό Μασονισμός, όπως αποδεικνύεται από τά κείμενά του. Καί Θεός του Μασονισμού, όπως επίσης αποδεικνύεται από τά κείμενά του, είναι ό Έωσφόρος. Καί πώς λοιπόν, κ. Βαρθολομαΐε, ό Θεός του Χριστιανισμοϋ είναι ό ίδιος μέ τόν Θεό του Μασονισμού, τόν Έωσφόρο; Καί πώς δέν καταδίκασες τόν Μασονισμό; Καί πώς δέν αφώρισες κανένα μασόνο; Καί πώς δέν απάντησες στο έπανειλημμένως τεθέν διά του «Όρθοδόξου Τύπου» έρώτημα για τόν άν ό Μασονισμός συμβιβάζεται μέ τόν Χριστιανισμό; Ό πιστός λαός, κ. Βαρθολομαΐε, δέν τρώγει κουτόχορτο, καταλαβαίνει τί συμβαίνει...

Θρησκεία είναι και ό Σατανισμός, μέ Θεό τόν Σατανά, μέ σατανοναούς, μέ σατανοπαπάδες, μέ σατανοκηρύγματα, μέ σατανοleitourgία, μέ σατανολατρεία, μέ όργια άνηθικότητας και μέ άνθρωποθυσίες προς τιμήν του Σατανά. Ό Θεός του Χριστιανισμοϋ είναι ό ίδιος μέ τόν Θεό του Σατανισμοϋ, τόν Σατανά; «Τίς κοινωνία φωτι προς σκότος; Τίς δέ συμφώνησις Χριστώ προς Βελίαλ;» (Β' Κορ. 6:14-15). Δέν λησμονοϋμε δέ, ότι ό φίλος σας Πάπας σέ διαχριστιανική και διαθρησκειακή σύναξι προσευχής για τήν ειρήνη του κόσμου κάλεσε πρό έτών στήν Άσσίζη και μάγους και σατανιστάς. Μετείχε δέ στή σύναξι και Όρθόδοξος Ίεράρχης...

Κατά τήν άθθεντική άπόφασί σας, κ. Βαρθολομαΐε, όλοι οι λαοί λατρεύουν τόν αυτό Θεό μέ διαφορετικό τρόπο. Ν' αναφέρωμα στήν Παναγιότητά σας ώρισμένους τρόπους λατρείας του Θεοϋ σέ άλλες Θρησκείες; Στήν άρχαία Έλληνική Θρησκεία, τήν όποία οι Δωδεκαθεϊσται άγωνίζονται νά νεκραναστήσουν, ή Θεότης λατρεύεται και μέ άισχρές τελετές και μέ πορνείες και μέ όμοφυλοφιλίες, πρώτοι δέ στήν άνηθικότητα είναι οι ίδιοι οι Θεοί! Στο Μουσουλμανισμό ό Θεός λατρεύεται και μέ πόλεμο κατά των άπίστων, των γκιαούρηδων, των όπαδών όλων των άλλων Θρησκειών. Επί τέσσαρες αιώνες πόσα μαρτύρια, πόσες σφαγές υπέστημεν έμείς οι Έλληνες από τούς Μουσουλμάνους! Στο Σατανισμό ό Σατανάς, «ό Θεός του αιώνος τούτου» (Β' Κορ. 4:4), λατρεύεται και μέ άισχρότητες και μέ άνθρωποθυσίες. Μητέρες σφάζουν τά παιδιά τους και τά προσφέρουν θυσία στο Σατανά! Συμφωνείτε, κ. Βαρθολομαΐε, μέ αυτούς τούς τρόπους λατρείας του Θεοϋ σέ άλλες θρησκείες; Πρέπει νά συμφωνήτε, άφοϋ ύποστηρίζετε, ότι σ' όλες τις

Θρησκείες ο ίδιος Θεός λατρεύεται με διαφορετικό τρόπο, και ότι πρέπει να σεβώμεθα τη διαφορετικότητα κάθε Θρησκείας...

Ἄν σε όλες τις Θρησκείες λατρεύεται και αυτός Θεός, και όλες οι Θρησκείες είναι καλές και σεβαστές, γιατί, Παναγιώτατε, ο Χριστός ίδρυσε νέα Θρησκεία; Ὑπῆρξα αυτόπτης και αυτόκοος μάρτυς του ἑξῆς ἐπεισοδίου: Ὁ πατήρ Παΐσιος, ο περίφημος ἐκεῖνος ἀσκητής του Ἁγίου Ὁρους, ο ἅγιος και θαυματουργός, μιλοῦσε σε ομάδα ἐπισκεπτῶν, στην ὁποία ἦταν και ἕνας μεγάλος ἐπιχειρηματίας και πλούσιος, μεγάλος και πλούσιος ὄχι μόνο σε χρῆμα, ἀλλὰ και σε ἐγκωμισμό, ὅπως συνήθως συμβαίνει σε μεγαστᾶνες του πλούτου. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀκούσαμε με μεγάλη προσοχή και με ἱερὸ δέος τὸν μεγάλο χαρισματοῦχο του Ἁγίου Πνεύματος. Δὲν συνέβαινε ὅμως τὸ αὐτὸ με τὸν μεγαλοεπιχειρηματία. Αὐτὸς σε μιὰ στιγμή παρενέβη αὐθαδῶς και εἶπε: Ὅλες οἱ Θρησκείες εἶνε καλές, τὸ ἴδιο εἶνε. Ἀγρίεψε ὁ π. Παΐσιος, ὑψωσε τὸν τόνο τῆς φωνῆς του και τὸν ἤλεγξε ἀποτόμως. Βρὲ βλάκα, του εἶπε, ἂν ἦταν όλες οἱ Θρησκείες καλές και τὸ ἴδιο, γιατί ὁ Χριστὸς ἦλθε και ἴδρυσε νέα Θρησκεία; Λυποῦμαι τὰ ἐξοδά σου, γιὰ νὰ ἔλθης στοῦ Ἁγίου Ὁρους και νὰ μᾶς πῆς αὐτὴ τὴ βλακεία. Ἔτσι, Παναγιώτατε, ὁ πραγματικῶς ἅγιος μίλησε σ' ἐκεῖνο τὸν διαθρησκειακὸ και πανθρησκειακὸ ἐπιχειρηματία. Μίλησε με παρρησία Ἰωάννου του Προδρόμου και Ἰωάννου του Χρυσοστόμου, προκατόχου σας... Βλάξ, Παναγιώτατε, βλάξ εἶνε ὄντως ὁποιοσδήποτε ἐξομοιώνει τὴ Θρησκεία του Χριστοῦ με τις ἄλλες Θρησκείες. Βλάξ, διότι δὲν διακρίνει τὸ ἀσυγκρίτως ἀνώτερο ἀπὸ τὸ ἀσυγκρίτως κατώτερο.

Ἄν σε όλες τις Θρησκείες λατρεύεται ὁ αὐτὸς Θεός, γιατί ὁ Χριστὸς ἔδωσε ἐντολή και οἱ Ἀπόστολοι κήρυξαν σε ὅλα τα ἔθνη τὸ Χριστιανισμό, και τὴ μοναδικότητα του Χριστοῦ ὡς Θεοῦ και Σωτῆρος; Γιατί εἶπε, «Μαθητεύσατε (= ἐκχριστιανίσατε) πάντα τα ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα του Πατρὸς και του Υἱοῦ και του Ἁγίου Πνεύματος»; (Ματθ. 28:19). Γιατί ἐπίσης εἶπε, γιὰ ὅσους θ' ἄκουαν τὸ κήρυγμα του Εὐαγγελίου, «ὁ πιστεύσας και βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται»; (Μάρκ. 16:16). Γιατί ὁ Χριστὸς και οἱ Ἀπόστολοι δὲν ἦταν διαθρησκειακοὶ και πανθρησκειακοὶ; Γιατί δὲν ἔλεγον και δὲν ἔπρατταν ὅ,τι λέγετε και πράττετε σεῖς, κ. Βαρθολομαῖε;

Παναγιώτατε, ἡ Χριστιανικὴ Πίστι, τὴν ὁποία τυπικῶς ἐκπροσωπεῖτε και οὐσιαστικῶς προδίδετε με πλῆθος προδοτικῆς δηλώσεως και ἐνέργειας, διαφέρει ἀπὸ τις ἄλλες Θρησκείες ὅσον ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τὴ γῆ. Διότι ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε Θρησκεία ἐξ ἀποκαλύψεως, ὅπως ἀποδεικνύουν ἀναρίθμητα τεκμήρια, προφητεῖες, θαύματα κ.α., ἐνῶ οἱ ἄλλες Θρησκείες εἶνε κατασκευάσματα ἀνθρώπων με πλάνες και με πάθη. Ὁ Θεὸς ἐπίσης του Χριστιανισμοῦ εἶνε ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεός, ἐνῶ οἱ θεοὶ τῶν ἐθνῶν εἶνε ὄλοι ἀνεξαιρέτως δαιμόνια. Δὲν τὸ λέγουμε ἐμεῖς, τὸ λέγει ὁ Ψαλμωδὸς θεοπνεύστως: «Πάντες οἱ θεοὶ τῶν ἐθνῶν δαιμόνια» (Ψάλμ. 95:5). Στις ἄλλες Θρησκείες δὲν ὑπάρχει ἀληθινὸς Θεός, δροῦν δαιμόνια, τὰ ὁποῖα λατρεύονται ὡς θεοί. Οἱ Ἰουδαῖοι παρώξυναν τὸ Θεὸ και ὑπέστησαν αἰχμαλωσία και ἐξορία «θύσαντες δαιμονίοις και οὐ Θεῷ» (Βᾶρ. 4:7). Οἱ θυσίες στὰ εἰδωλα δὲν εἶνε θυσίες στοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ στὰ δαιμόνια, πού κρύπτονται στὰ εἰδωλα. Και ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέγει: «Ἄ θύει τὰ ἔθνη, δαιμονίοις θύει και οὐ Θεῷ» (Ἀ' Κορ. 10:20).

Παναγιώτατε! Τὰ θεόπνευστα και ἱερὰ κείμενα του Χριστιανισμοῦ σαφῶς και ἀπεριφράστως διδάσκουν ἀντίθετα πρὸς ὅ,τι γιὰ τις Θρησκείες και γιὰ τὸ Θεὸ διδάσκετε ἐσεῖς. Ἔσεῖς διδάσκετε, ὅτι σε όλες τις Θρησκείες λατρεύεται ὁ αὐτὸς Θεός. Ἡ Ἁγία Γραφή διδάσκει, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε ἡ μόνη ἀληθινὴ Θρησκεία, Θρησκεία ἐξ ἀποκαλύψεως, και ὁ Θεὸς του Χριστιανισμοῦ εἶνε ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεός, στις ἄλλες δὲ Θρησκείες δὲν

λατρεύεται ὁ αὐτὸς Θεός, ὁ ἀληθινός, ἀλλὰ λατρεύονται τὰ δαιμόνια, ἀφοῦ «Πάντες οἱ θεοὶ τῶν ἔθνῶν δαιμόνια», καί, «Ἄ θύει τὰ ἔθνη, δαιμονίοις θύει καὶ οὗ Θεῷ». Βεβαίως, Παναγιώτατε, ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ πιστεύετε ὅ,τι θέλετε καὶ νὰ κάνετε ὅ,τι θέλετε. Δημοκρατία ἔχουμε! Ἄλλ' ἀφοῦ ἔχετε ἀντιχριστιανικὲς καὶ ἀντορθόδοξες ἀντιλήψεις, καὶ προβαίνετε σὲ ἀντιχριστιανικὲς καὶ ἀντορθόδοξες δηλώσεις καὶ ἐνέργειες, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ εἴσθε κληρικός, καὶ μάλιστα Πατριάρχης, καὶ νὰ ἐμφανίζεσθε ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας. Οἱ εὐρεῖες μᾶζες τοῦ λαοῦ, πού ἔχουν μεσάνυκτα σὲ θέματα πίστεως καὶ πνευματικότητος, μπορεῖ νὰ σᾶς ὑποδέχονται μὲ ἀνθοδέσμες καὶ νὰ σᾶς ραίνουν μὲ ροδοπέταλα. Ἄλλ' οἱ συνειδητοὶ χριστιανοί, ὁ πιστὸς καὶ εὐσεβὴς λαός, γιὰ τὸν ὁποῖο κυρίως ὑπάρχουν οἱ ποιμένες, δὲν σᾶς ὑποφέρει, κ. Βαρθολομαῖε. Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓνας συνειδητὸς χριστιανός, πού νὰ ὁμιλῇ εὐφρόνως γιὰ σᾶς. Μὲ ἄλλα πράγματα, καὶ προπάντων μὲ τὶς προδοσίαις τῆς Πίστεως, ἔχετε κατασκανδαλίσει τοὺς πιστοὺς, ἔχετε κατατάραιξει τὶς συνειδήσεις τους. Μέρα καὶ νύκτα σκέπτονται, πὼς ἢ Ἐκκλησία θὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ σας, τὸν ὑπέρμαχο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς Πανθησκείας. Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀρχὴ καὶ ἐξουσία γιὰ νὰ σᾶς καθαιρέση; Καὶ γι' αὐτὸ κάνετε ὅ,τι θέλετε; Ὑπάρχει ὅμως ὁ πιστὸς κληρὸς καὶ λαός, ὁ ὁποῖος ἐξ αἰτίας σᾶς τελεῖ ἐν βρασμῷ. Ὑπάρχει «λέβης ὑποκαϊόμενος», ὁ ὁποῖος μπορεῖ νὰ ξεχειλίση καὶ νὰ σᾶς κάψῃ. Ὑπάρχει καὶ ὁ θάνατος, ὁ ὁποῖος ταπεινώνει τὸν ἐγωισμὸ ὄλων, καθαιρεῖ καὶ τοὺς ἰσχυροτέρους ἄρχοντες. Ὑπάρχει καὶ τὸ αἰώνιο πῦρ, εἴτε τὸ πιστεύετε εἴτε δὲν τὸ πιστεύετε. Ὁ Χριστιανισμὸς, εἶπαμε, ἔχει ἀναρίθμητα τεκμήρια τῆς ἀληθείας του. Βαδίζετε πρὸς τὴν ἀπώλεια, Προκαθήμενε τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἔχετε ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξία μὲ ἀπόσταση μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς. Καὶ γιατί ν' ἀπολεσθῆτε; Ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ ἀπολεσθῆ κανεὶς. Ὁ Θεὸς «πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α΄ Τιμ. 2:4). Πολεμεῖτε πολὺ τὴν «ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας». Καὶ πολεμώντας τὴν «ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας» πολεμεῖτε τὴ σωτηρία σας. Μετανοήσετε. Ἡ μετάνοια δὲν εἶνε εὐτελισμὸς, ἀλλὰ ψυχικὸς ἥρωισμὸς καὶ σωτηρία. Ἐπιστρέψετε στὴν Ὁρθοδοξία. Καὶ σωθῆτε ἀπὸ τὴ φωτιά. Καὶ μὲ τὴ μετάνοιά σας καὶ τὴν ὀρθοτόμησιν τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας βοηθήσετε νὰ σωθοῦν καὶ ἄλλοι.